

CONTENTS

കഥ		Travelogue	
ചിറകില്ലാത്ത പക്ഷി വർക്കല ശ്രീകുമാർ	6	Diary of London Wanderer Dr. Pat Nair	18
പതിവുപോലെ രുഗ്മിണി പി. പി. ലിബീഷ്കുമാർ	21	KALA	
മടിയിൽ കനം സുൽത്താൻ	30	Review of the year Murali Nair	28
കവിത		News and Views Geetha Venugopal	38
ഗൗതമനും ഞാനും ഡി. സുജ	14	Profile	
പാണന്റെ പാട്ട് ഉള്ളൂർ എം. പരമേശ്വരൻ	31	Shri. Nedumudi Venu	5
ഇംഗ്ലണ്ടിൽ കെ. നടരാജൻ	39	Sprint Queen	27
മാവേലി മനസ്സ് വരവേൽപ്പ് ഗൗരി മേനോൻ	30	Fiction	
ഫീച്ചർ		A ripple in the pond Sangeetha Venugopal	11
ശ്രീ. അബ്ദുൾ കലാം എം. ഹരികുമാർ	16	Memoirs	
ഞാൻ മലയാളം മറന്നിട്ടില്ല ശാന്ത കൃഷ്ണമൂർത്തി	36	Kochu Kochu Ormakal Geetha Venugopal	24
ആശംസ വിഷ്ണു നാരായണൻ നമ്പൂതിരി	40	Children's page	
മുഖചിത്രം:		Footloose 2002 Vijai Krishnan	33
മഞ്ഞിൽ വിരിഞ്ഞ പൂക്കൾ		Mums Sethuparvathy	34
		My baby brother Vivek	33
		My memories of Kerala Rahul Krishnan	35

Mahatma Gandhi considered education as a tool for building one's character. He also agreed with the criticism by the west that education in India is like a blotting paper copying the superfluous trivia from the west. Well, Gandhiji certainly would have appreciated the efforts of the young writers of Kerala who took part in Kala's Sahitya Malsaram held in Calicut. Those who entered the competition have plenty of character and if they did acquire some of the qualities from the west, these are indeed of substance, and not the least superfluous. Palm leaf is proud to present some of the entries in this issue and more will be published in subsequent editions of the magazine.

Strength of character and acceptance of what is good in the host country is what young Kala members are encouraged to develop. Palm leaf as the voice of Kala, endeavor to help our junior members develop an interest in the rich culture of Kerala. Knowing one's root is crucial in developing an individual, we hope we help our junior members in their societal development. But young Kala members have been discerning in their acceptance of what is good and rejecting the tawdry and the trivia.

Young Kala members have also been creative for Palm leaf since its inception. They inspire, and entertain educate the readers, and long may the trend continue.

Editor

Editor
Venugopal Prabhakaran

Associate Editors
Geetha Venugopal
Sudha Raghavan

Page Design and layout
Venugopal Prabhakaran

Illustrations
Hema Nair
Geetha Menon

Typesetting
Venugopal Prabhakaran

Publisher
Kerala Arts and Literary Association
"Linden Lea"
Camberely, Surrey
England, GU15 1EA
Telephone: 01276 683480

Editorial Office
88, Apsley way
Longthorpe
Peterborough
Cambridgeshire
England, PE3 9PF
Telephone: 01733 268934
Fax: 01733 268934

email
editor@kala.org.uk
the_palmleaf@hotmail.com

© The Palm Leaf 2001

ISSN 1468-7801

President
Dr P.K.S. Nair

Secretary
Mr Murali Nair

Treasurer
Mr MohanaKumar

Convener
Mr JaiPrasad Krishnan

Webmaster
Dr Ravisekhar

KALA News
Dr Pat Nair

Youth Forum Co-ordinator
Miss Preeti Gopinath

Letters to the Editor.

Paisley
12.09.02

Dear Editor,

When I received your mail requesting literary contributions for the coming issue of 'Palmleaf', I wasn't sure whether I would be able to do anything due to my present condition.

As you might know, the past year has been both a traumatic and eventful year for me and my family. Almost a year ago, I was diagnosed with the dreaded Cancer to my utter shock and disbelief. An aggressive treatment of chemotherapy followed. I wouldn't have been able to go through it if not for the patient caring and understanding of my wife Viji and the well wishes and support from my friends and family.

The scan I had subsequent to the completion of my chemotherapy had given me the all clear!

If my health permits, we will both come for the annual day. We both look forward to being there and wish the programme every success. I am sure you are busy giving last minute touches to "PalmLeaf". We are looking forward to its publication. I promise to write 'something proper' for the magazine next year, God willing!

Goodluck and Best wishes,
Govindan Unni.

Shri. Nedumudi Venu

One of the most versatile and finest actors to adorn the Malayalam silver screen and theatre is Shri Nedumudi Venu. Today, his is a household name, that has won over the most critical of film-goers with the range and power of his on-screen performances. This favourite actor of the Malayalam cinema world has caught the attention of the masses with several sterling performances. His recognized entry into the glamorous world of cinema was through the very successful film 'Thakara', where he played the memorable character of 'Chellappanashari'. He has gone on to play many more stellar roles that have left a lasting impression on the minds of his audience.

This very intelligent, talented and extremely articulate cine star is the son of Shri K.P. Kesavapillai and Shrimathi P. Kunhikutty Amma, both of whom were teachers. They brought up their children in a very modest way, inculcating them with the idea that the most important thing in life was education, both academic and cultural. It was through his own perseverance that Nedumudi Venu taught himself Kathakali Sangeetham and Carnatic music and also to play the *mridangam*. The encouragement from his father to recite poems and hymns from a very early age and to enunciate the words properly probably laid firm foundations for what was to come. He started giving performances on the *ghatam* from the tender age of five years.

During his time at college, Nedumudi Venu had the opportunity to join Shri Kavalam Narayan Panicker's theatre group. This provided him with the forum to try out all the skills that he had picked up as a child. It gave him the foothold to acquire an aesthetic perspective, the ability to view and enjoy all art forms, irrespective of its language and origin. It was here that he met famous artists, writers, painters and intellectuals and made associations with them. After graduation and armed with a degree in Malayalam literature, the young Venu took up the post of sub-editor of the weekly 'KalaKaumudi'. However, it was not long before he was 'discovered' by director Aravindan and cast in one of his films. There was no turning back after this for Nedumudi Venu. He went on to give the most memorable performances and made a success of his newly found direction in life. He continues to demonstrate his exceptional talents through a variety of roles and to explore a range far wider than those undertaken by his contemporaries do. He has been honoured with several National awards in recognition of the credibility and individuality of his characterisations.

The members of KALA wait with great anticipation and enthusiasm to meet one of the greatest 'character' actors of the Malayalam silver screen. It has been a long wait!

- By Our Special Correspondent

കേരളസാഹിത്യരംഗത്തെ യുവപ്രതിഭകളെ കണ്ടെത്തി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാൻ 'കല' യുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ഇന്ത്യൻ യൂത്ത് അസോസിയേഷൻ (IYA) ഇക്കഴിഞ്ഞ ഡിസംബറിൽ കോഴിക്കോട്ട് വെച്ചു സംഘടിപ്പിച്ച 'സാഹിത്യോത്സവം 2001'ൽ ചെറുകഥ വിഭാഗത്തിൽ ഒന്നാം സമ്മാനത്തിനർഹമായ രചനയാണ് താഴെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. 1

ചിറകിലാത്ത പക്ഷി

- വർക്കല ശ്രീകുമാർ

ദിവാകരനെ ആദ്യമായി സ്ക്കൂളിൽ ചേർത്തത് ദിവാകരനാണ്. എവിടെനോ സംഘടിപ്പിച്ച ഒരു ഉടഞ്ഞ സ്റ്റേറ്റുമായി നേരെ സ്ക്കൂളിൽ ചെന്നു കയറി.

വീടിനടുത്തുള്ള ഉദയൻ മാഷാണ് ബാക്കിയെല്ലാം ചെയ്തുകൊടുത്തത്.

രണ്ട് കാലുകളും അകത്തോട്ടു വളഞ്ഞ് ഒരു കണ്ണൻ ചിരട്ടയോളം പോന്ന വയറിന് മുകളിൽ തെറ്റാടിപ്പോലെയായിരുന്നു അവന്റെ നെഞ്ച്.

കൈകൾ ചുരുങ്ങിച്ചുരുങ്ങി ചുമലിന് താഴെത്തന്നെ നിൽക്കുകയാണ്.

ഒരു കവിയും മനുഷ്യനോടുപമിക്കാത്ത ഒരു പക്ഷിയുടെ മുഖമാണവന്, ദൈവം ദാനമായി നൽകിയത്. കാക്ക.

സഹപാഠികളും അദ്ധ്യാപകരും ദിവസവും കാണുന്നവരും അവനെ 'കാക്കക്കുഞ്ഞേ' എന്നു വിളിച്ചു.

അവനിഷ്ടമായിരുന്ന ഉദയൻ മാഷിന്റെ മകളുടെ പഴയ പുസ്തകങ്ങളാണ് അവന്റെ പുതിയ പുസ്തകങ്ങൾ.

മാഷിന്റെ മകന്റെ ഉടുപ്പുകളാണ് അവന്റെ പുതിയ ഉടുപ്പുകൾ.

അവധി ദിവസങ്ങളിൽ ചരിഞ്ഞ് ചരിഞ്ഞ്, ഉരുണ്ടുരുണ്ട് അവൻ പടികയറി വരുമ്പോൾ ഉദയൻ മാഷിന്റെ ഭാര്യ സുഷമ ടീച്ചർ കളിയാക്കും.

“മാഷേ, ഞങ്ങളെ ചങ്ങായി വർണ്ണിച്ച് കുളിക്കാത്ത കാക്കനെ ഞങ്ങളെ നാ ഞനെ സ്നേഹിക്കണം! ഒരീസം ഒരപ്പായിറ്റും അതിങ്ങളെ ഞോണ്ടും.” അവനെ കൂടുതൽ സ്നേഹിക്കാൻ മാഷ് ജീവിച്ചിരുന്നില്ല.

മാഷിന്റെ അന്ത്യം പെട്ടെന്നായിരുന്നു. ഒരിറ്റു കണ്ണീരില്ലാതെ രാവ് വൈകുവോളം അവൻ ആ ചുടലത്തലക്കൽ കുത്തിച്ചിരുന്നു.

ദിവസവും ഓരോ ചെമ്പരത്തിപ്പൂവ് ആ ചിതയിൽ കൊണ്ടുവെച്ചവൻ നമസ്കരിച്ചു. പ്രാർത്ഥിച്ചു.

അവനിഷ്ടമുള്ള ഏകപൂവ് ചെമ്പരത്തിയായിരുന്നു.

മാഷിന്റെ ഓർമ്മകൾ മാഞ്ഞുതുടങ്ങിയ ഒരു സന്ധ്യയ്ക്ക് ദിവാകരന്റെ തേങ്ങൽ കേട്ടു.

ഉദയൻ മാഷ് മരിച്ചിട്ട് നാല്പത്തൊന്ന് തികഞ്ഞിരുന്നു അന്ന്.

ദിവാകരൻ അന്നാദ്യമായിട്ടാണ് മാഷിന്റെ വേർപാടറിയുന്നത്. അടക്കിനിർത്തിയ ദുഃഖം ഒരു തേങ്ങലായി മാനാനുള്ള ദൂരമായിരുന്നു അത്രയും ദിവസങ്ങൾ.

ടീച്ചർ പിന്നീടവനെ മക്കളെപ്പോലെ തന്നെ സ്നേഹിക്കാൻ തുടങ്ങി.

ടീച്ചറോടും അപ്പോൾ സഹജീവികൾ ചോദിച്ചു.

“നാ ടീച്ചറേ, ഞങ്ങളും കാക്കനെ സ്നേഹിക്കാൻ തൊടങ്ങോ? കാക്ക ഞോണ്ടുന്ന റീല്ലേ ടീച്ചർക്കു?”

ദിവാകരനെ എല്ലാവർക്കും അറപ്പും വെറുപ്പുമായിരുന്നു. അവൻ്റെ ജയിലിലാണ്.

നാട്ടിലെ നല്ലൊരു മനുഷ്യനെ കൊന്നതിനാണയാൾ ജയിലിൽ പോയത്. എല്ലാവരും പറയുന്നതേ അവനും അറിയൂ!

“മാഷിങ്ങോടൊന്നെറങ്ങൂ. യ്ക്ക് അത്യാവശ്യമായി ഒരു സ്വകാര്യം പറയാണ്ടിങ്ങോട്.”

രാത്രിയിൽ വീട്ടുമുറ്റത്ത് ചെന്ന് സമാധാനമായി വിളിച്ചിറക്കി കുത്തിക്കൊല്ലുകയായിരുന്നു.

ദിവാകരന്റെ അച്ഛന്റെ കാണപ്പെട്ട ദൈവത്തെ.

അവനിലെ കുറ്റവളിയെ പലതവണ ജയിലിൽ നിന്നിറക്കിക്കൊണ്ടു വന്ന വലിയ മനുഷ്യനെ.

ദിവാകരൻ അയാളെ കാണുന്നതിഷ്ടമല്ല. എന്നുമയാൾ ജയിലിൽ തന്നെ കിടക്കണം. ചാകുന്നതു വരെയും.

അവന്റെ തീരെ ചെറിയ ചിന്തകളിലാകെ ദുഃഖമായിരുന്നു. ചിരിക്കാൻ മറന്നുപോയ മുഖമാണവൻ. ഓടിത്തളർന്ന വയസ്സൻകാളയുടെ കഴുത്തിലെ പഴയ നുകം പോലെയാണവൻ ജീവിതം.

വീടെന്നു പറയാൻ അവനൊന്നുമില്ല. നാല് വട്ടക്കോലും നാലഞ്ച് പത്തലും

കുഴിച്ചുനിർത്തിയ ഒരു മാടം. ഒരു കുഴിമാടമെന്നു പറയാം.

വർഷാവർഷം പൊളിച്ചുകളയുന്ന സുഷമടീച്ചരുടെ തൊഴുത്തിന്റെ പഴയോലയാണവന്റെ മാടത്തിന്റെ മേൽക്കൂര. അതിലൂടെ ആകാശം നോക്കിയാണ് രാത്രി അവൻ ഉറങ്ങുന്നത്.

മറന്നുപോയ ഒരു ദിനചര്യ. അതാണുറക്കം.

എട്ടു വയസ്സുകാരനായ അവൻ ഉറങ്ങാൻ പാടില്ല. അവനുകിൽ ചങ്ങലക്കണ്ണികളുടെ കിലുക്കം എപ്പോഴുമുയരാം.

രാത്രിയിൽ ആ ചങ്ങലത്തുണ്ടിലാണ്, ബുദ്ധിമുട്ടാത്ത, ശരീരം ആവശ്യത്തിൽകൂടുതൽ വളർന്ന, സദാ അക്രമവാസനയുള്ള

അവന്റെ രക്തത്തെ ബന്ധിച്ചു കിടത്തുന്നത്.

പകലും രാത്രിയും ദിവാകരനിലെങ്കിൽ അവൻ പൂർണ്ണനഗ്നായി ചങ്ങല പൊട്ടിച്ചോടും.

വളർച്ചയെത്തിയ ഒരു യുവാവിന്റെ അവയവങ്ങളായിരുന്നു ഭ്രാന്തൻ. അതിലൊക്കെത്തൊട്ട് ചില പേടിപ്പിക്കുന്ന സീൽക്കാറങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കും.

സ്ത്രീകളെ കാണുമ്പോൾ വലിയ ശിരസ്സ് കുനിച്ചുപിടിച്ച് കാട്ടുപോത്തിനെപ്പോലെ അമറും.

രാത്രിയിൽ ആ കടുത്ത ശല്യക്കാരനെ ഒരു കരിങ്കൽ കുറ്റിയിൽ ബന്ധിച്ചുറക്കുന്നത് ചെറിയ ദിവാകരനായിരുന്നു.

ദിവാകരന്റെ ലോകം ദൈവത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേക സൃഷ്ടിയാണ്. ഭൂമിക്ക് തീരെ വേണ്ടാത്തവർ മാത്രമാണവിടെ.

ഉണക്കപ്പൂല്ല് കടലാസുതുണ്ടുകളും കൊണ്ടു മറച്ച കുരകൾ. ഏകജാലകം പോലുമില്ലാതെ എപ്പോഴും കാറ്റും മഴയും കയറിക്കൂടുന്ന പുൽക്കൂടുകൾ. അവിടെ അടുപ്പുകൾ പുകയാറില്ല. ഭക്ഷണം തേടി വിശപ്പുകൾ അലഞ്ഞുനടക്കുന്ന ലോകം.

കൈകളില്ലാത്തവരും കുഷ്ഠരോഗികളും.

കണ്ണുകൾ നഷ്ടപ്പെട്ടവർ.

പകൽ ഊരുതെണ്ടി നടക്കുന്ന മനുക്വാലന്മാർ

ക്ഷയരാജാക്കന്മാർ,

ജീവിതത്തിലൊരിക്കലും സംസാരിച്ചിട്ടില്ലാത്തവർ.

കനേഷുമാരിയിൽ അവർക്കു മാത്രം അക്കങ്ങളില്ല.

ഇവിടെയാണ് ദിവാകരൻ പിറന്നു വീണതു.

അവന്റെ പിറവി പ്രിയമാതാവിനെ ഒരു ശവമഞ്ചമാക്കി. ശബ്ദമില്ലാത്ത ഓർമ്മകളില്ലാത്ത, ശക്തിചോർന്നുപോയ, ഒരു സ്പന്ദനം മാത്രമവശേഷിക്കുന്ന ജീവിതം. ജീവൻ കൊടുക്കുന്നതും എടുക്കുന്നതും ദൈവത്തിന്റെ മാത്രം അവകാശമാണെന്ന് അവനറിയാം. വരണ്ടു പോയ ആ ചുണ്ടുകൾ പിളർത്തി, സ്കൂളിൽ നിന്നും കൊണ്ടുവന്ന ഉച്ചക്കഞ്ഞിയുടെ വെള്ളം പ്ലാവിലക്കുമ്പിളിൽ കോരി ഒഴിച്ചു കൊടുക്കും.

ജ്യേഷ്ഠൻ ചങ്ങല പൊട്ടിച്ചു പോയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ പുലർച്ചക്ക് മുൻപ് പിടിച്ചുകെട്ടി, ബാക്കിയുള്ള പഴങ്കഞ്ഞിവെള്ളം ചട്ടിയിലൊഴിച്ച് മുൻപിലോട്ട് നീക്കിവയ്ക്കും. പിന്നെ മുഖത്തല്പം വെള്ളം തളിച്ച് ഇട്ടിരിക്കുന്ന വേഷത്തോടെ പഴയ പുസ്തകങ്ങളും പാത്രവുമെടുത്ത് കുന്നിറങ്ങുകയാണ്. പഠിക്കാൻ. പഠിച്ചു വലിയവനാകാൻ.

പഠിക്കാനവൻ മിടക്കനായിരുന്നു.

ചിറകിലാത്ത പക്ഷി

കുനിന് താഴത്തെ പുഴയോരം കടന്ന് നിരത്തിലിറങ്ങിയാൽ അവൻ നായയെപ്പോലെ കിതച്ചു നിൽക്കും. ശരീരം വിയർപ്പിലലിഞ്ഞ് മുഷിഞ്ഞ ഉടുപ്പുകൾ കുറേക്കൂടി നാറും. അപ്പോഴായിരിക്കും പൊടി പടലങ്ങളു യർത്തിക്കൊണ്ട് ശിവകാമി വരുന്നത്. ലൈൻ ബസ്സിന്റെ പേരാണ് - ശിവകാമി.

കാതടപ്പിക്കുന്ന ശബ്ദകോലാഹലത്തോടെ ബസ് ചീരിപ്പാഞ്ഞു പോകുമ്പോൾ അകത്തുനിന്നും യാത്രക്കാരുടെ അട്ടഹാസവും 'കാക്കക്കുഞ്ഞേ' എന്നലർച്ചയും കേൾക്കാം.

റോഡരികിലുള്ള റബ്ബർ എസ്റ്റേറ്റിന്റെ കമ്പി വേലിയോടു പറ്റിച്ചേർന്ന് ശ്വാസമടക്കി പിടിച്ചവൻ നിൽക്കും. അല്പമൊന്നു പിന്നിലായിപ്പോയാൽ ബസ്സിന്റെ അതിവേഗത്തിലുള്ള കാറ്റ് തട്ടിത്താഴെയിടുമെന്നവനറിയാം.

ദിവാകരന്റെ തല കണ്ടാൽ ആ ഡ്രൈവർക്ക് കിറുക്കാൻ എങ്ങനെയും ആ വികൃത രൂപത്തെ ഒന്നു വീഴ്ത്താനുള്ള തന്ത്രപ്പാടാണയാൾക്ക്. ഒരിക്കൽ ദിവാകരനും അതനുഭവിച്ചു.

മഴക്കാലമായിരുന്നു. വഴി നിറയെ ചെളി വെള്ളം കായലു പോലെ പടർന്നിട്ടുണ്ട്. ഓടി മാറാൻ കഴിയുന്നതിനു മുമ്പ് ശിവകാമി പാഞ്ഞു വന്നു. കടുപ്പം കൂടിയ ചായപോലെ കെട്ടിക്കിടന്ന ചെളിവെള്ളം കുറെ നേരത്തേക്ക് അവനു സമ്മാനിച്ചത് ഒരു റോസു നിറമാണ്. വികലാംഗനായ അവനെ അത് കുറെക്കൂടി വികലമാക്കി. ബസിനുള്ളിലെ കുറെ വിരലുകൾ അവനെ ചുണ്ടി ചിരിച്ചു.

അന്നവൻ സ്കൂളിൽ പോയില്ല.

ബസ് മടങ്ങി വരുന്നതുവരെ റോഡരികിലുരുന്ന് പ്ലാവില കൊണ്ട് ദേഹത്തെ ചീത്ത വെള്ളവും ചെളിയും തേവിക്കുകയായിരുന്നു.

ശിവകാമി രണ്ട് ട്രിപ്പ് പോയി മടങ്ങി വന്നാലും ദിവാകരൻ സ്കൂളിലെത്താറില്ല. ഒന്നര മൈലോളം അവൻ നടക്കാനുണ്ട്. ദിവസം മൂന്നു മൈൽ ദൂരം.

വളഞ്ഞു കുറിയ കാലുകൾക്ക് ആരോഗ്യമുള്ള കാലുകളുടെയത്ര വേഗത കിട്ടില്ല. കുറെ ദൂരം നടന്നു കഴിയുമ്പോൾ ഏതെങ്കിലും മൊരു കാൽമുട്ടിൽ കൈ താങ്ങി കുറച്ചു നിമിഷം നിൽക്കണം. ശ്വാസഗതി നിയന്ത്രിക്കണം. വഴിവക്കത്തെ പൈപ്പിൽ നിന്നും ദാഹം തീർത്താണ് പിന്നത്തെ യാത്ര.

വശങ്ങളിലുള്ള പീടികക്കാർ യുക്തിക്ക് നിരക്കാത്തവിധം ധാരാളം കളിതമാശകൾ പറയും.

“ല്ലാ താരാണ്ടാ? മ്മടെ ഷാരുവാറല്ലെ! ചങ്ങായിപ്പ ഏർ സിൽമേന്റെ വർക്കാടോ?”

“ഓനൊക്കെ ബലുബലു ആളായിപ്പോയില്ലേന്റെ മാഷേ. ഓന്റുപ്പൻണ്ടല്ലൊ മ്മടെ മായിനെ തച്ച കേശുട്ടി കണ്ണൂർ ജയിലിമെ ഓനിപ്പ ആരാ?”

കുത്തുവാക്കുകളും കൂട്ടച്ചിരിയും നീളും. ദിവാകരൻ അതറിയില്ല. അറിഞ്ഞതായി ഭാവിക്കില്ല. അറിഞ്ഞുകൂടാ.

“വേഗം വിട്ടോടോ... ജജങ്ങട എത്തും മുമ്പ് ഇസ്കൂള് പട്ടുലോ ഏത്?”

ആ ചിരികളുടെ താളം ഒരിക്കലും നിലയ്ക്കാത്ത ഒരു പ്രവാഹം പോലെയാണ്. കുന്നുകയറി ആകാശം ഭൂമിയും കാണാവുന്ന അവന്റെ താവളത്തിലെത്തുന്നതുവരെ അപവാദങ്ങൾ വ്യാപ്തങ്ങളെപ്പോലെ പിൻതുടരും.

വൈകുന്നേരത്തെ ട്രിപ്പിൽ ഒരു ദിവസം അവൻ ബസ്സിലെ തിരക്കിനുള്ളിൽ ഒളിച്ചുനിന്നു. അവൻ തീരെ നടക്കാനാവാത്തതുകൊണ്ടാണ് അതുചെയ്തത്.

കുവളത്തിലയുടെ ആകൃതിയുള്ള അവന്റെ ചെവിയിൽപിടിച്ച് കൈ എടുക്കാതെ ഏറെ നേരം തിരുമ്മിയിട്ടും കണ്ടക്റ്റർ ഉണ്ണുണ്ണിക്ക് തൃപ്തിയായില്ല.

ചില നഖങ്ങളിലാത്ത വിരലുകൾ ചീർത്തിരുന്നു. വിരലുകൾക്കിടയിൽ അഴുക്കും, ശ്രദ്ധയില്ലായ്മ കൊണ്ടുള്ള മുറിവും, ദുർഗന്ധവുമാണ്. ചെവിയിൽ നിന്നും നഖപ്പാട് കൊണ്ട് ചോര പൊടിഞ്ഞിട്ടും, കാക്കയുടെ മുഖത്ത് ഒരു കണ്ണീർ മുത്തുകൂടി പൊഴിഞ്ഞില്ല.

“ഓനെ ജെജന്തിനാണ്ടാ വണ്ടിമെക്കേറ്റേ. ജത്തു കുളിച്ചിറ്റ് കാലായി. പകർച്ചവ്യാധിണ്ടെടോ ഓന്.”

കിളിയോട് യാത്രക്കാർ തട്ടിക്കയറുകയാണ്. കഴുകാത്ത വേഷങ്ങൾ നിറയെ തുന്നിയ അടയാളങ്ങൾ.

ആദ്യവും അവസാനവുമില്ലാത്ത പാഠപുസ്തകങ്ങൾ പ്ലാസ്റ്റിക് കുട്ടിലാക്കി റബ്ബറിട്ട് ഒരു കക്ഷത്തിലടുക്കിപ്പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. തോളിലിരിക്കുന്ന കൈവിരലുകളിൽ ഞെണുങ്ങിപ്പോയ ഒരു ലുമിനിയപ്പാത്രം. തൂക്കില്ലാത്തതുകൊണ്ട് കനം കുറഞ്ഞ കയറിട്ട് കെട്ടിയിരിക്കുന്നു.

ചിരിക്കാൻ മറന്നു പോയ മുഖമാണവൻ.

ഓടിത്തളർന്ന വയസ്സൻകാളയുടെ കഴുത്തിലെ പഴയ നുകം പോലെയാണവൻ ജീവിതം.

അതിനകത്ത് സ്കൂളിലെ ഉച്ചക്കഞ്ഞിയാണ്. കുറച്ചു വെള്ളം മാത്രം കുടിച്ചിട്ട് കാത്തിരിക്കും. അടുത്തിരിക്കുന്ന കുട്ടികൾ ബാക്കി വയ്ക്കുന്നതു കൂടി വാങ്ങി പാത്രത്തിലൊഴിച്ച് വീട്ടിൽ കൊണ്ടുപോകും.

ആ കഞ്ഞിയോടുള്ള സ്നേഹമാണ് ദിവാകരന്റെ മുമ്പിലുള്ള ഭ്രാന്തന്റെ വിധേയത്വം. അവന്റെ കുടപ്പിറപ്പിന്റെ അനുസരണം.

കള്ളനെ കൈയോടെ പിടിച്ച് ടിക്കറ്റ് റാക്കു കൊണ്ട് ഉണ്ണുണ്ണി അവന്റെ ചുമലിലൊരു കനത്ത തട്ടുതട്ടി. ഉന്തിത്തള്ളി ഇറക്കിവിട്ടു. പ്ലാസ്റ്റിക് കുടും കഞ്ഞിപ്പാത്രവും തെറിച്ചുപോയി.

ബസ്സിനുള്ളിൽ ആൾക്കാരുടെ ആർത്തലച്ച ചിരിയാണ്. കരുണരസം തീരെയില്ലാത്ത കണ്ണുകൾ. എല്ലാവരും മനുഷ്യരാണ്. പക്ഷേ സകലമുഖങ്ങളിലും ഒരു ഉരഗത്തെ തല്ലിയോടിച്ച സംതൃപ്തിയാണ്.

കാക്കക്കൊക്കു പോലത്തെ നീണ്ട മുക്ക് വീഴ്ചയിൽ ചതഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കാൽമുട്ടിൽ ഉളക്കു ബാധിച്ചതു പോലെ ഞൊണ്ടി ഞൊണ്ടിയാണവൻ നടക്കുന്നത്.

ആ ചിരികളുടെ താളം ഒരിക്കലും നിലയ്ക്കാത്ത ഒരു പ്രവാഹം പോലെയാണ്. കുന്നുകയറി ആകാശം ഭൂമിയും കാണാവുന്ന അവന്റെ താവളത്തിലെത്തുന്നതുവരെ അപവാദങ്ങൾ വ്യാപ്രലങ്ങളെപ്പോലെ പിൻതുടരും

പാവം കാക്ക. അതിനു കരയാനറിഞ്ഞുകൂടാ.

ഉണ്ണുണ്ണി ചവിട്ടുപടിയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ബസ് അകലുവോളം അവനെത്തന്നെ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ആദ്യമായി കാണുന്നതുപോലെ.

ആരോടും ഒന്നിനോടും സ്നേഹമില്ലാത്ത ഉണ്ണുണ്ണി ആദ്യമായി ചിന്തിക്കാൻ തുടങ്ങി. മുഖത്തുനിന്ന് ആ കാഴ്ചകൾ ഒരിക്കലും മാഞ്ഞുപോകുന്നില്ല. തട്ടിച്ചരിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന വീർത്ത വറ്റുകൾ. ഒലിച്ചുപോകുന്ന പുളിച്ച കഞ്ഞിവെള്ളം. തണുത്തുറഞ്ഞ പുഴുക്കിന്റെ മുറിഞ്ഞുപോയ ചെറിയ കഷണങ്ങൾ. കീറിപ്പറിഞ്ഞു കാറ്റിൽ പറന്നു നടക്കുന്ന പുസ്തകത്താളുകൾ. ചോര പൊട്ടുന്ന ആകൃതിയില്ലാത്ത വികൃതമായ ശരീരം. ഒരിക്കലും കരയാത്ത മനസ്സ്.

ഒരിക്കലുമുയരാത്ത മുഖം.

അവന്റെ മനസ്സ് കരിമ്പറയല്ല. അവൻ മാത്രമെ ഈ ലോകത്തവനുള്ളൂ എന്ന തിരിച്ചറിവാണ് അവനെ നിലനിർത്തുന്നത്. പേടിച്ചിട്ടാണവൻ കരയാത്തത്. ഒരിക്കൽ കരഞ്ഞാൽ എപ്പോഴും പേടി മാത്രമായിരിക്കും എന്നവനറിയാം.

പിറ്റേദിവസം ലൈൻബസ് എൽപ്പീ സ്കൂൾ കവല തിരിയുമ്പോൾ ദിവാകരനെ കണ്ടു.

ശിവകാമിയുടെ മൂന്നാമത്തെ ട്രിപ്പാണ്.

തലേദിവസത്തെ അതേവേഷം ഒന്നു കൂടി അഴുക്കും പൊടിയും കയറി ഇരുണ്ടുപോയി. വീഴ്ചയിലെ മുടന്ത് വലുതായിട്ടുണ്ട്. പാത്രച്ചരട് കഴുത്തിലാണ് തൂക്കിയിട്ടിരിക്കുന്നത്. ഉരുണ്ടുവീണ പരുക്കിൽ കൈവിരലാകെ നീരുവന്ന് വീർത്തിട്ടുണ്ട്. മുക്കിന്റേത് കുറച്ചു മാംസമില്ല. അതിൽ ഈച്ചകൾ മുളുന്നു. ഹാ. കഷ്ടം. വേണ്ടായിരുന്നു. ഇത്രയും വേണ്ടായിരുന്നു.

“മടക്കത്തില് ഓനെക്കുടിക്കേറ്റാലോ ഉണ്ണുണ്ണി ഏട്ടാ?”

ജീവിതത്തിലാദ്യമായി അവനുവേണ്ടി സഹതപിക്കുവാൻ ഒരാളുണ്ടായിരുന്നു. കിളിയുടെ ചോദ്യത്തിനു ഉണ്ണുണ്ണി ആദ്യം ഉത്തരമൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. പെട്ടെന്നാൽ അവനെ യൊന്ന് നോക്കിയിട്ട് ‘വേണ്ട’ എന്നർത്ഥത്തിൽ തലയാട്ടി. ബസ് പാഞ്ഞുപോയി.

ഉണ്ണുണ്ണി ബസിലിരുന്ന് വിചിത്ര സ്വപ്നം കാണുകയായിരുന്നു പിന്നെ.

സൗജന്യമായി അവനെ ശിവകാമിയിൽ കയറ്റുന്നതു കൊണ്ട് എന്താ നേട്ടം? അവയവങ്ങൾ തീരെ വളരാത്ത അവൻ പഠിച്ച് ആർ. ടി. ഓ. ഒന്നും ആകാൻ പോകുന്നില്ല. അഥവാ ആയാലോ? അവനായിരിക്കുമോ വെഹിക്കിളിന്റെ സർവ്വാധികാരി? എന്നാലെന്തായിരിക്കും ആ കുളളന്റെ ഒരു പത്രാസ്? അവന്റെ മുമ്പിൽ ഏറാൻ മുളി ടിക്കറ്റ് റാക്കു പിടിച്ച് ഉണ്ണുണ്ണിയുടെ ആ ചമ്മിയ നിൽപ്പൊന്ന് കാണണം. വണ്ടിയിൽ കയറ്റാത്തതിന്റെ മുഴുവൻ അരിശവും അന്നവൻ തീർക്കും. ഉണ്ണുണ്ണിയുടെ ശിവകാമിക്ക് മാത്രം എന്നും ഫൈനടിച്ചു കൊടുക്കും. ഉണ്ണുണ്ണിയെ നെട്ടോട്ടമോടിക്കും. ഉണ്ണുണ്ണിയുടെ മുതലാളിയെ വട്ടം കറക്കും.

അറിയാതെ ഉണ്ണുണ്ണിയിൽ ഒരു ഭയം വളർന്നു. പിന്നീട് അതു വെറുമൊരു സ്വപ്നമായിരുന്നു എന്നവൻ അറിഞ്ഞു. എല്ലാകുട്ടികളും അമ്പതു പൈസ (എസ്. ടി.) കൊടുത്തിട്ടാണ് ബസിൽ കയറുന്നത്. അവന്റെ കൈയിൽ പൈസയില്ല. അതിനു കണ്ടക്ടർ എന്തു പിഴച്ചു?

അശ്രീകരത്തിന്റെ ആ നടത്തയൊന്നു കാണേണ്ടതുതന്നെ. ആരെയും നോക്കാതെ, ആരെയും കാണാതെ, തലേ ദിവസം

കാണാതെ പോയ കാൽ രൂപ നാണയം തേടുന്ന പോലെ. ശവം.

അടുപ്പിച്ച് രണ്ടു ദിവസം ദിവാകരനെ വഴിയിൽ കണ്ടില്ല.

ഉണ്ണുണ്ണിയാണ് ഏറ്റവും കൂടുതൽ ദുഃഖിച്ചത്. അവനെന്തെങ്കിലും സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടാകുമോ.

അടുത്ത ദിവസം ശിവകാമി വർക്കു ഷോപ്പിലായി. ഇനി ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞേ വണ്ടിയി

**കാക്കയുടെ മുഖമുള്ള മ
നൃഷ്യജീവി. സങ്കൽപി
ക്കാൻ പോലും
കൊള്ളാത്ത ഒരു ജന്മം.**

**ദൈവത്തിന്റെ ആ വികൃത
സൃഷ്ടി ദൈവത്തിന്റെ
തന്നെ മറ്റൊരവതാരമായി
ക്കൂടെനിലു.**

റങ്ങു. ടീപ്പി ഓടാൻ പകരം വണ്ടി വന്നു - സേതുലക്ഷ്മി.

പിന്നെ പുതിയൊരു രൂപത്തിലാണ് ദിവാകരൻ സ്കൂളിൽ പോയത്. ഒരിക്കലും നോക്കാത്തവരും അവനെ നോക്കി നിന്നു.

പഴംതുണിക്കുപ്പണങ്ങൾ കൊണ്ട് കാലും കൈയും മുഖവുമൊക്കെ കെട്ടിപ്പൊതിഞ്ഞിരുന്നു.

തുണിപ്പുറത്തു ചോരയും പഴുപ്പും തെളിഞ്ഞു നിന്നു. സ്ഥലം മാറിപ്പോകുന്നതിന് മുമ്പ് സുഷമ ടീച്ചർ ചെയ്തുകൊടുത്ത ഒടുവിലത്തെ സഹായം.

ഇപ്പോൾ അവനൊട്ടും നടക്കാൻ കഴിയില്ല.

എങ്കിലും നേരം പുലരുമ്പോൾ ദിവാകരൻ സ്കൂളിനെക്കുറിച്ചോർക്കും. ഒന്നാമത് അവൻ പഠിക്കണം. രണ്ടാമത് അവന്റെയടുത്തും ജേഷ്ഠന്റേയും മുഖങ്ങൾ മറക്കാൻ വയ്യ.

വേദനയും ക്ഷീണവും വിശപ്പും അവൻ മറക്കും. പുസ്തകകൂടും പാത്രവുമായി കുന്നിറങ്ങും. ആറ് മണിയ്ക്കെഴുന്നേറ്റു നടക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ ആദ്യത്തെ പിരീയീഡ് കഴിഞ്ഞിട്ടാവും അവൻ ക്ലാസ്സിലെത്തുക. അത് പത്തനെയും വൈകി. ഇപ്പോൾ നിരങ്ങി നിരങ്ങിയാണവന്റെ യാത്ര. ചന്തിയിൽ ഒരു റബ്ബർ തുണ്ടു വച്ച് കെട്ടിയിട്ടുണ്ട്.

ശിവകാമി വീണ്ടും സർവീസ് തുടങ്ങി.

ഉണ്ണുണ്ണി വഴിവക്കിലൊക്കെ ദിവാകരനെ തിരഞ്ഞു. ഒരുറച്ച തീരുമാനത്തോടെയാണ് ഉണ്ണുണ്ണി വന്നിരിക്കുന്നത്. ഇനിയെന്നും കാക്കക്കുഞ്ഞിനെ - അല്ല ദിവാകരനെ ബസിൽ കയറ്റി സ്കൂളിലിറക്കണം. വൈകീട്ട് തിരിച്ചും സൗജന്യമായി.

കണ്ടക്ടർ യാത്രക്കാരോടൊക്കെ ദിവാകരനെക്കുറിച്ച് അന്വഷിച്ചു.

“രണ്ടീസം മുൻ ഓനെ കണ്ടീനു. മേലാകപ്പാട് പയ്യു തൊലിച്ച്, ബാൻ്റെ ജൊക്കെപ്പൊയിഞ്ഞ് തീരെ കഷ്ടായിറ്റിണ്ട് ഓൻ്റെ കാര്യം. ഓൻ്റെ ഒട്ടും നടക്കാനേ കയ്യല്ല. നെരങ്ങാണോൻ.”

ഒരു യാത്രക്കാരന്റെ ആ വിവരണരീതി ഉണ്ണുണ്ണിയെ ഭയപ്പെടുത്തി. ഉള്ളിലൂടെ ഒരു തീജ്വാല കടന്നുപോയി. ചുമലിൽ കൊടുത്ത അടിയോടെ അവൻ ഉരുണ്ടുരുണ്ട് ചവിട്ടുപടിയിൽ നിന്നു വീണ രംഗം മറക്കാനാവുന്നില്ല.

വേദനിച്ചിട്ട് അവൻ ഒരു ഞെളിപിരി കൊണ്ടു. പല്ലുകൾ കടിച്ചമർത്തി വേദന സഹിച്ചു. അറിയാതെ മൂക്കു തുറന്നുപോയി. ആ തട്ടവന് താങ്ങാനേ കഴിഞ്ഞില്ല.

ദൈവത്തിന്റെ ആ വികൃതസൃഷ്ടി ദൈവത്തിന്റെ തന്നെ മറ്റൊരവതാരമായിക്കൂടെനിലു.

കാക്കയുടെ മുഖമുള്ള മനൃഷ്യജീവി.

സങ്കൽപിക്കാൻ പോലും കൊള്ളാത്ത ഒരു ജന്മം.

പഴുക്കാരായ കുരുമുളകു പോലുള്ള കുരിക്കണ്ണുകളും, പൂരികങ്ങളിലാത്ത നെറ്റിയും, രോമം കിളുർക്കാത്ത ശിരസ്സും, കൊക്കുപോലുള്ള നീണ്ടമൂക്കും, കറുത്തനിറവും. ഒരു കാക്കയുടെ തനി സ്വരൂപം തന്നെയായിരുന്നു ദിവാകരൻ - രണ്ടു ചിറകുകൾ കൂടിയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ.

ഉണ്ണുണ്ണിക്ക് പരിഭ്രാന്തിയേറി.

എൽപ്പി സ്കൂൾ കവല കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പതിവിലാത്തപോലെ ആകാശം നിറയെ കാക്കകളായിരുന്നു. ഉച്ചത്തിൽ ചിലച്ചുകൊണ്ട് അവ വട്ടമിട്ട് പറക്കുകയാണ്. സ്കൂൾകുട്ടികൾ സ്കൂളിലേക്കല്ല പോകുന്നത്.

ഇടിഞ്ഞു പൊളിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന പഴയ കെട്ടിടത്തിൽ കയറാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരെ കാക്കകൾ സംഘം ചേർന്നാക്രമിക്കുകയാണ്. ഒരു നൂറായിരം കാക്കകളുണ്ട്.

“ഓനേ, ആ കാക്കക്കുഞ്ഞ്, ഓനയിന്റുള്ളിൽ ചത്ത് കെടുകാ. ഓന്നിന്നലെ ഇസ്കൂളിലെ തൃപ്പൊ നേരം മൂവന്ത്യായി. പിന്നെ ഓൻ മടങ്ങിപ്പോകാൻ കയിഞ്ഞില്ല. ഓന്റുത്യാം പിന്നെ ഓൻ പടിച്ച് ഇസ്കൂളിമേത്തന്നായി.”

ആരവങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ ജനവിധി

നീളുകയാണ്.

“നായിറ്റിണ്ടേലും പടിക്ക
ണോന്നൊരു ചിന്തേണ്ട
ാർന്നു ഓൻ. അയിൻ കയി
ഞ്ഞില്ല. ഓനെ ആരും അറി
ഞ്ഞീല. ഓനെ എല്ലോരും
കുടി തച്ചു കൊന്നു.”

ഉണ്ണുണ്ണി ജീവച്ചുവം
പോലെയാണ് ബസിൽ
നിന്നിറങ്ങിയത്. ആകാ
ശത്ത് കാക്കകൾ പെരുകുക
യാണ്. അയൽനാടുകളിലെ,
ലോകത്തെ സകല കാക്ക
കളും കുടുപൊളിച്ച് ഇവിടേ
യ്ക്ക് ആർത്തലച്ചു വരുന്നു.
എന്തൊരൊച്ച. ചേപ്പ്കൾ
കണ്ടാൽ തങ്ങളുടെ കുട്ടത്തി
ലൊരാൾക്ക് എന്തോ ആപ
ത്ത് പിണഞ്ഞതു പോലെ
യാണ്. ആരെയും ദിവാക
രന്റെ അടുത്തെത്താൻ അവ
റ്റുകൾ അനുവദിക്കുന്നില്ല.

സ്കൂൾ ബെല്ലിൽ
കുട്ടമണി മുഴങ്ങി. മരണ
മണി പോലെ. ഇപ്പോൾ
സ്കൂളിലും പരിസരപ്രദേ
ശത്തും, സമീപമുള്ള വൃക്ഷ
ക്കൊമ്പുകളിലും, വീടുക
ളുടെ പുറപ്പുറത്തുമെല്ലാം
കാക്കകൾ മാത്രമെയുള്ളൂ. മ
നുഷ്യരെല്ലാം കാക്ക
കളെപ്പോലെ പരക്കെ പായു
കയാണ്.

ഉണ്ണുണ്ണി മാത്രം ഒരു
കാക്കയെപ്പോലും കണ്ടില്ല.

അയാൾ സന്ധ്യയും
ദിവാകരന്റെ ജഡം കിടന്ന
ഭാഗത്തേക്കു നടന്നു.

കാക്കകൾ അയാളെ പൊതി
യുകയാണ്.

നൂറല്ല ആയിരമല്ല പതിനായി
രവുമല്ല കാക്കകൾ
അവറ്റുകൾ പറന്നിറങ്ങുന്നു.
അയാളെ കൊത്തിക്കീറുന്നു.
അയാളുടെ കണ്ണും മൂക്കും
മുഖവും നാക്കുമെല്ലാം
കാക്കകൾ കൊത്തിപ്പിരിച്ചു
ടുക്കുകയാണ്.

ഇപ്പോൾ അയാളേയും
കാണാതായിരിക്കുന്നു.
പകരം കാക്കകൾ മാത്രം.
ഭൂമിയിലും ആകാശത്തും
നിറയെ കാക്കകൾ മാത്രം.

A RIPPLE IN THE POND

- Sangeetha Venugopal (16)

The air tasted hot and sticky. The gently drooping trees and the stick-like grass framed the reflection of the clear sky. Occasionally a fish would come and kiss the unmoving surface and the sky would ripple outwards in ever increasing circles only stopping when they touched the scorching, stone steps. The silence of the afternoon was only disturbed by the regular clunking of stone against stone. She was a slight figure bent over the white steps. She stared over the still water. As the hot afternoon turned to powdery dusk, and the temple songs began, there she

still remained, making no movement except for her blinking eyes.

The sun was setting over the trees, and the last of the day's rays reflected on the white-washed courtyard walls. The air was heavy and humid, making you sweat even when you did not move. The Thulasi plant wafted its fragrance towards the party seated on the outside porch. Appupan lay in his wooden deck chair next to the tessellating pattern of the windows. Amma sat on the steps with the two girls. She was busy combing through the older girl's

hair, checking for the ever-present threat of lice. The younger girl sat with an open book on her lap, gazing through the gate at the people passing by.

“Sit still Paru. I thought I saw one there”

“There's nothing there Amma. It's stopped scratching now”

“Fine, it's getting

A RIPPLE IN THE POND

too dark anyway. Go and light the *villaku*". The girl nodded.

A thick cloud of long, black hair surrounded her pale, heart-shaped face. Her features were small and delicate, apart from her extraordinary black eyes, which sparkled with fun. She escaped from her mother's clutches and advanced towards the door.

"Maya, have you finished that chapter?"

She jolted. "Almost" she replied.

"You haven't turned a page in ten minutes"

"Sorry". She stared intently at her book.

"You'll have to work harder than that if you want to do well. There's no point day-dreaming when there's only a month to go"

Amma walked into the courtyard and began washing her feet.

"Leave her alone Latha, she is working as hard as she can". Appupan always stuck up for his younger grand daughter.

"That is what you said last time. She has no discipline Acha. You always have to push her to do anything. Paru was nothing like that. Never had to be told, just went along and did it."

Maya gazed intently into her book to stop Amma from seeing the tears welling up in her eyes.

"At this rate she won't even get into any college". Amma looked at Maya.

"There's no point crying about it. Even if you aren't as clever as Paru, you could still work as hard, but whenever I see you're never concentra...."

The music from the temple interrupted her. From the porch I could see the big, black lamp in front of the temple door being decorated with blossoms of flame.

"Om namasheevayaa, Om namasheevayaa"

Paru came on to the porch carrying the *villaku*. Her fingers curled around its long neck. The single flame was bright yellow with the blue heart at its centre. Maya looked at her sister with a mixture of awe and resentment. She looked beautiful as the delicate glow lit up her serene face. She placed the *villaku* on the floor, and the flame danced as the girls' breath passed over it.

The rain clouds exploded in the night.

The rain fell suddenly making the dust fly up and releasing a fresh, wet smell from the dry earth. The lightning roared and the thunder flashed. I fell asleep listening to the symphony that crashed all around me. By the time I woke, the path had turned from a barren desert to a damp marshland.

Amma was already in the kitchen, grinding idilly paste, cooking sambar and scraping the white coconut from its dark shell. Paru Chechi stood by the blackened stove shaping *dosas* on the thin frying pan.

"Well don't just stand there, boil some water and make some *chayya*. I want you and Paru to go to the temple today"

"OK"

"Paru, go and have a bath now, Maya can finish those". She ran out giving me a comforting smile.

"Make sure you wash up after you finish Maya"

The rain had stopped falling heavily by the time I had bathed and got ready.

The only clean thing I had was the white dress Sindu Ammayi gave me. I hate that dress. Chechi was wearing red, my favourite colour.

"Hurry up Maya" she called. She was always so impatient.

The path to the temple was short, but the rain had turned the road into orange paste. We jumped over the puddles, lifted our skirts away from the dirt and kept away from the boys on bicycles who winked at Chechi and splattered us with mud just for fun. By the time we reached the gates, our cheap plastic slippers were caked in clay. We left the of-

fending *chappals* on the steps outside and entered the gates of the temple.

The air was clear and fresh, and the stone floor felt cold against my feet. It was a small courtyard, surrounded by stone painted walls. The thick trunk of a Banyan tree surrounded the main shrine at the centre. It's rope-like branches hung like sleeping snakes, and the small children noticeably avoided them. The old woman that lived a few plots away from us was there already, chanting *keerthanangal*, which was only interrupted by the chiming of bells.

A large group of people were assembled,

Occasionally a fish would come and kiss the unmoving surface and the sky would ripple outwards in ever increasing circles only stopping when they touched the scorching, stone steps.

A RIPPLE IN THE POND

praying to the stone images. The thin, dark priests in orange dropped *prasaadam* and holy water into the upturned hands of the devotees. I could just see the black stone, draped with gold and garlands of flowers. We walked around the shrines in the courtyard, praying silently at each one. The loose stones at the side of the path, dug into my feet. What did I pray for? Health and happiness for my family of course. Good luck in my exams and a long and fruitful monsoon, just like I had been taught. "Be careful what you wish for" Amma always said. "Unless you're sure what you want".

I could smell the heavy perfume from the flowers. Someone clapped a bell. I looked out of the corner of my eye and saw Paru Chechi, dressed in blood red. Beautiful from the

prasaadam smeared across her forehead, to the thin anklets around her feet. I knew what I wanted.

"Please God, for once let me be prettier than Chechi. Let me be more intelligent. For once couldn't Amma love me the best?" Sometimes I couldn't help thinking; even wishing how wonderful life would be without Paru.

"Finished?" asked Chechi. I nodded.

"Here. Put a some coins in the *kanikkapatti*, and then we can go"

When we returned outside thick clouds sheltered the sky. The brilliant sunlight of the morning was blocked leaving the air dull and

"Please God, for once let me be prettier than Chechi. Let me be more intelligent. For once couldn't Amma love me the best?"

Sometimes I couldn't help thinking; even wishing how wonderful life would be without Paru.

cold. Paru Chechi turned to the gate.

"Aren't we going to the pond, Chechi?"

"Do we have to? It's going to rain, I don't want to get wet"

"Come on. Please"

I started walking off. She stood there for a while not sure of what to do.

"Fine I'm coming, but you'd better hurry up".

The path to the pond was wet and slippery. The mud squeezed through our toes, and the trees above us dropped water down our backs. We walked in silence looking at the once dry and yellow foliage, now transformed to green. The only sound to be heard was the occasional crows and the jingle of our anklets.

"Oh Chechi, I lost my money". I had felt something was missing.

"Well there's no point going is there?" She started to turn back.

"I must have dropped it somewhere on the path. You carry on, I'll get it"

The rain was falling steadily by the time I returned to the pond. The water had turned a grey coloured green. The ascent was long and steep, and at my height the large, deep pond looked small. I saw Chechi standing on the edge, her red sari draped around her. I waved to the small figure, and she motioned back. As I descended she started showing off, balancing carefully on the edge of the stone step, her arms outstretched to steady herself. The cloth hung from her arms making her look like a bird.

A RIPPLE IN THE POND

The coins clinked in my hand. It was a tradition of ours to throw them into the watery depths and make a wish.

I closed my eyes and let the rain caress my face. I felt happy. The only sound was the raindrops beating down on the stone steps.

I tasted blood in my mouth. I saw blood polluting the water.

Please Chechi, don't go.
One last instant of pain.
I'm sorry.

The near silence was disturbed by a scream.

My eyes opened.

I saw her fall in. The red cloth trailed behind like a flame.

"Chechi!"

My brain told my feet to run.

They ran.

Get up. I encouraged. *Please get up.*

I saw her head hit the stone.

Her body lay in the water. No movement.

My foot skimmed across the stone. Smooth, wet stone.

No. I begged, *let me help her.* I fell.

My ankle collapsed.

Be careful what you pray for. I heard Amma say.

The red sari unravelled.

This is my fault.

I tasted blood in my mouth. I saw blood polluting the water.

Please Chechi, don't go.

One last instant of pain.

I'm sorry.

The picture turned black.

കേരളസാഹിത്യരംഗത്തെ യുവപ്രതിഭകളെ കണ്ടെത്തി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാൻ 'കല' യുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ഇന്ത്യൻ യൂത്ത് അസോസിയേഷൻ

(IYA) ഇക്കഴിഞ്ഞ ഡിസംബറിൽ കോഴിക്കോട്ട് വെച്ചു സംഘടിപ്പിച്ച 'സാഹിത്യോത്സവം 2001'ൽ കവിതപ്രിഭാഗത്തിൽ ഒന്നാം സമ്മാനത്തിനർഹമായ രചനയാണ് താഴെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്.##

കവിത#

ഗൗരവമെന്നും ബോധമെന്നും

- ഡി. സുജ

അടയാളവാക്യങ്ങളുപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട

അവസാന രാത്രിയായിരുന്നു അത് - മനക്കണക്കുകളും പ്രാർത്ഥനാഗീതികളും പാളിപ്പോയ രാത്രി

*ലുംബിനിയുടെ ആത്മപ്രാണങ്ങളിൽ

നോവിന്റെ ശിലകളേറ്റി

ഗൗതമൻ യാത്രയാവുകയാണ് -

വക്രിച്ച ചിരികളിൽ,

തൂറിച്ച് കണ്ണുകളിൽ,

സോമരസമിഴഞ്ഞ സിരകളിൽ,

അക്രോശത്തിന്റെ അകമ്പടിക്കാർക്കു്

വിശ്രമത്തിന്റെ അന്ത്യയാമം -

അന്തഃപുരത്തിലെ

പ്രേമവായ്പുകൾ മരണ ചൊടികളിൽ

മിന്നലായ പുളഞ്ഞ അനുരാഗതൃഷ്ണ

ഒരു സ്വയമറിവിൽ

അവൾ വിതുമ്പി -

ഗുരുത്വത്തിന്റെ നാനാർത്ഥങ്ങളിലൊന്നു്

തന്റെ മാറിലെ പ്രണയമെ-

ന്നവനറിയുവതെങ്ങനെ?

കാമനയുടെ ശംഖൊലികൾക്കു് പുറംതിരിഞ്ഞു്,

നെഞ്ചിലെ മൗനം നൈവേദ്യമാക്കി

ഗൗതമനോടു് ഞാൻ ചോദിച്ചു -

യാത്രയുടെ ശരിയേതു്? തെറ്റേതു്?

അവൻ പറഞ്ഞതാണു് ശരിയെങ്കിൽ

എന്റെ തെറ്റിലൂടെ,

ഗൗരവവും ഞാനും

അവന്റെ ശരിയിലേയ്ക്ക്
 ഇനിയെത്ര ദൂരം -
 ദുഃഖത്തിന്റെ അമർത്തപ്പെട്ട നിലവിളികൾക്ക്
 വിടവക്കോതുവാനാവില്ലല്ലോ!
 ശയ്യാഗൃഹത്തിന്റെ ചുടുംനിശ്വാസങ്ങളിൽ
 പ്രണയത്തിന്റെ ബോധിയിലകൾ
 ഞെട്ടറ്റു കൊഴിഞ്ഞു
 കാറ്റിന്റെ ദിശയ്ക്കവയെ
 ഏതെങ്കിലും
 സൂരക്ഷിതാവളത്തിലെത്തിക്കാനാവുമോ
 അല്ലെങ്കിൽ -
 എന്റെ മടിത്തട്ടിൽത്തന്നെ
 അവ പരിരക്ഷിക്കപ്പെടും!
 ബലിക്കല്ലിൽ ചിതറിയ കുരുതിപ്പൂക്കൾ പോലെ
 ഓർമ്മകളപ്പോഴും ബാക്കി കിടന്നു
 ഒടുവിൽ,
 മഹാജ്ഞാനത്തിന്റെ പടിക്കെട്ടുകൾ കയറവെ,
 പിൻവിളികളിലേയ്ക്ക്
 ഗൗതമന്റെ മനസ്സിടിയില്ല
 കാരൂണ്യത്തിന്റേയോളക്കൂത്തുകളിൽ
 മുങ്ങിയും പൊങ്ങിയും
 തുടർന്നേപോയൊരേകയാനം
 വിനാശികൾക്കപ്പുറത്ത്
 ശാന്തിസ്ഥലികളുടെ ദർശനപുണ്യം.
 പിന്നെയെപ്പോഴോ,
 ആത്മത്യാഗത്തിന്റെ ദൂരക്കാഴ്ചകളിൽ
 അവനലിഞ്ഞേപോയി
 പക്ഷേ ഞാനോ-
 വരണ്ട ചില്ലയിലെത്തിപ്പിടിച്ചിട്ടും
 ചിറകറ്റു പതിച്ചവൾ,
 പറക്കുവാനാകാശം പോലും
 നിഷേധിക്കപ്പെട്ടവൾ,
 ബോധി പത്രത്തിലലിഞ്ഞ
 രണ്ടു തുള്ളിക്കണ്ണീർ,
 ദുരന്തഭൂമികയുടെ ബാക്കി പത്രത്തിൽ
 സ്വന്തം കൈയൊപ്പു പതിക്കാൻ
 അന്ത്യവിധി വന്നവൾ!

ഇവളോടു നിങ്ങൾ പറയുക-

* - ശ്രീബുദ്ധന്റെ ജന്മസ്ഥലം

പ്രസിഡൻ്റ് ശ്രീ. അബ്ദുൾ കലാം

ഇന്നും വായന തുടർന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

- എം. ഹരികുമാർ.

ഇന്ത്യൻ പ്രസിഡൻ്റിനെക്കുറിച്ച് ഞാൻ എഴുതുന്നു. സാഹസം. ആ നല്ല മനുഷ്യൻ ക്ഷമിക്കുമെന്നുള്ള വിശ്വാസമുള്ളത് കൊണ്ടു മാത്രം.

പരന്ന വായന അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ പല മുഖങ്ങളിലൊന്നാണ് - കപടമുഖമല്ല എന്നു കൂടി പറയണം. വായനക്കാരൻ എന്ന നിലയിലാണ് എനിക്ക് അദ്ദേഹത്തോടു അടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞത്. 1970-ൽ ഞാൻ ഐ. എസ്. ആർ. ഒ. (ISRO) -യിൽ ചേർന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം അവിടത്തെ സീനിയർ എഞ്ചിനീയറായിരുന്നു. തുടർന്ന് SLV-III വിക്ഷേപണവാഹിനിയുടെ പ്രോജക്റ്റ് ഡയറക്ടറായി. അക്കാലത്തു അദ്ദേഹവുമായി ഔദ്യോഗികമായി അടുക്കുവാനുള്ള ഭാഗ്യവുമുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന് എൻ്റെ പേരിയാം. കാണുമ്പോൾ സംസാരിക്കും. ഏതെങ്കിലും ഗവേഷണവിദ്യയായിരിയ്ക്കും സംഭാഷണവിഷയം. ഏതു കാര്യമാണെങ്കിലും വലിപ്പ ചെറുപ്പമില്ലാതെ മറ്റുള്ളവരുടെ അഭിപ്രായം തേടും. അത് മനസ്സിൽ സൂക്ഷിക്കും.

അക്കാലങ്ങളിൽ എനിക്ക് ഒരു ദുസ്വഭാവമുണ്ടായിരുന്നു - കോളജു വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻ്റെ തുടർച്ച. കൈയിൽ ഏതെങ്കിലും പുസ്തകമുണ്ടാവും. ബസ്സിലോ കാരിലോ യാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾ പുസ്തകം വായിക്കും. എൻ്റെ വായനയുടെ വസന്തകാലം. വിക്രം സാരാഭായി സ്പേസ് സെന്ററിലെ ചില യൂണിറ്റുകൾ തമ്മിൽ കിലോമീറ്ററുകളുടെ അകലമുണ്ട്. ബസ്സിലാവും ഞങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള ജൂനിയേഴ്സിൻ്റെ യാത്ര. ഒരിക്കൽ ബസ്സ് കാത്തു നിൽക്കുകയായിരുന്നു. കൈയിൽ പുസ്തകവും. പെട്ടെന്ന് ഒരു കാർ മുനിൽ നിന്നു. പിൽസീറ്റിൽ നിന്ന് ഇംഗ്ലീഷിൽ ഒരു ചോദ്യവും.

“നിങ്ങൾക്ക് എങ്ങോട്ടു പോകണം?”

“ടേൾസിലേക്ക്”

“ഞാൻ അങ്ങോട്ടേയ്ക്കാണ്, കാരിൽ കയറും.”

എൻ്റെ കൈയിലെ കീറിയ പേപ്പർബാക്ക് - ഒരു സെക്കൻ്റ് ഹാൻഡ് പുസ്തകം - അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടാതെ ഒതുക്കി പിടിച്ചു.

“കൈയിലി

രിക്കുന്ന പുസ്തകം ഏത്?”

“Memories of Sherlock Holmes”

“നേരത്തെ വായിച്ചിട്ടില്ലേ?”

“പലതവണ പുതിയ പുസ്തകമൊന്നും കൈയിൽ കിട്ടിയില്ല. ഹോംസ് ആവർത്തിക്കുന്നത് എനിക്കിഷ്ടമാണ്.”

“ധാരാളം വായിക്കാറുണ്ടോ?”

“വായിക്കാറുണ്ട്. സമയം കിട്ടുമ്പോൾ.”

“അടുത്ത് വായിച്ച പുസ്തകങ്ങൾ.”

“കാൾസാഗറിൻ്റെ Gardens of Eden, The Cosmic Connections, എന്നിവ.”

“Gardens of Eden നല്ല പുസ്തകമാണ്.

Cosmic Connections ഞാൻ വായിച്ചിട്ടില്ല. കൈയിലുണ്ടോ?”

“ഉണ്ട്. സ്വന്തം കോപ്പി കൊണ്ടുതരാം.”

“എൻ്റെ പി. എ. രാധാകൃഷ്ണനെ ഏൽപ്പിച്ചാൽ മതി. മടക്കിത്തരാൻ അല്പം വൈകും. സമ്മതമാണോ.”

“സമ്മതം.” അടുത്ത ദിവസം പുസ്തകം രാധാകൃഷ്ണനെ ഏൽപ്പിച്ചു.

രണ്ടു മാസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പുസ്തകം തിരിച്ചു കിട്ടി. ഒപ്പം ഒരാവശ്യവും. നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ കിട്ടിയാൽ എന്നെ അറിയിക്കുക.

അങ്ങനെ വായനയിലൂടെയാണ് ഞങ്ങൾ അടുത്തത്. ആ സൗഹൃദം അദ്ദേഹം ISRO വിട്ടപ്പോഴും തുടർന്നു.

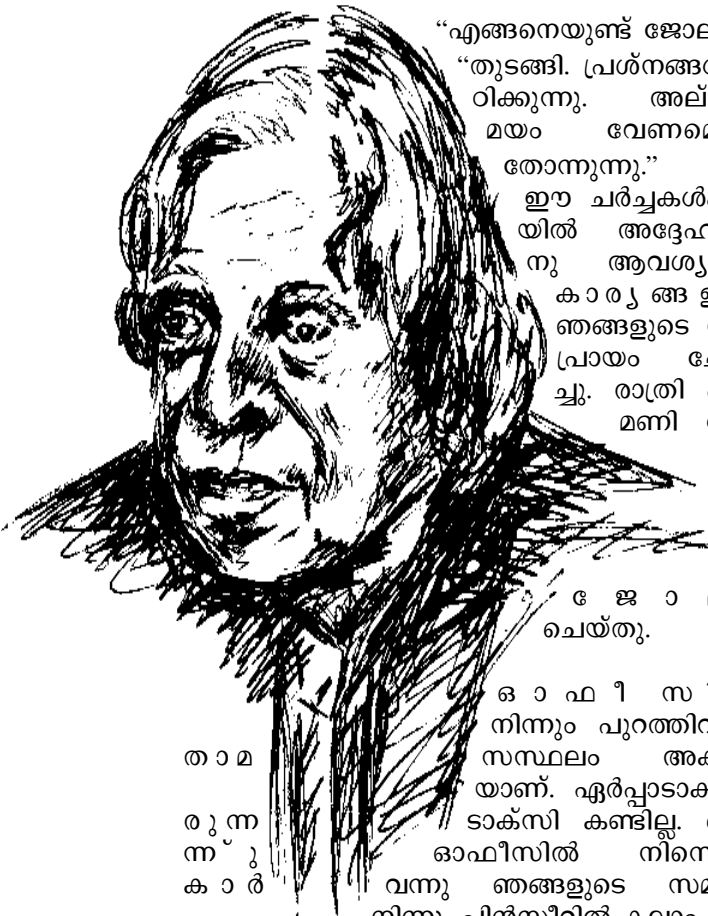
പിന്നീടു ശ്രീ കലാം, DRDL ഡയറക്ടറായി, ഹൈദരാബാദിലേയ്ക്കു പോയി. ഒരു ബുധനാഴ്ച എനിയ്ക്കൊരു STD. മറു വശത്തു കലാം.

“തിങ്കളാഴ്ച DRDL -ൽ എത്തണം.”

“എൻ്റെ മേലധികാരികളോടു സമ്മതം വാങ്ങട്ടെ.” ആ ജോലി ഞാൻ ചെയ്തു.

ഞാറാഴ്ച രാത്രി ഞാനും സഹപ്രവർത്തകൻ ആനന്ദും ഹൈദരാബാദിലെത്തി. വിമാനമിറങ്ങിയപ്പോൾ വാഹനം, താമസസ്ഥലം എല്ലാം റെഡി.

കമ്പ്യൂട്ടർ സംബന്ധമായ ചില ജോലികൾക്കാണ് അദ്ദേഹം ഞങ്ങളെ ക്ഷണിച്ചത്. തിങ്കളാഴ്ച രാവിലെ ജോലി തുടങ്ങി. ഉച്ചയ്ക്ക് ഡയറക്ടർ കലാം ഞങ്ങളെ കാണാനെത്തി,

“എങ്ങനെയാണ് ജോലി.”

“തുടങ്ങി. പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്നു. അല്പസമയം വേണമെന്ന് തോന്നുന്നു.”

ഈ ചർച്ചകൾക്കിടയിൽ അദ്ദേഹത്തിന് ആവശ്യമായ കാര്യങ്ങളിൽ ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം ചോദിച്ചു. രാത്രി എട്ടുമണി വരെ

ജോലി ചെയ്തു.

ജോലിയിൽ നിന്നും പുറത്തിറങ്ങി. സന്ധ്യയായപ്പോൾ ഏർപ്പാടാക്കിയിട്ടുള്ള ഓഫീസിൽ നിന്നൊരു വന്നു ഞങ്ങളുടെ സമീപം നിന്നു. പിൻസീറ്റിൽ കലാം.

“എന്തുപറ്റി?”

“ഞങ്ങളുടെ ടാക്സി എത്തിയില്ല”

“ഈ കാരിൽ കയറൂ”

ഞങ്ങൾ നാലു പേരുണ്ടായിരുന്നു. ഞെരുങ്ങിയിരുന്നു ഞങ്ങൾ ആ സൗഹൃദം പങ്കിട്ടു. അദ്ദേഹം ഡ്രൈവറോടു പറഞ്ഞു.

“എന്നെ വിട്ടിട്ട് ഇവരെ താമസസ്ഥലത്താക്കൂ.” അതാണു കലാം. വലിപ്പമേറിയപ്പോൾ.

പിന്നീടുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ 12 മണിക്കൂർ വീതം ഒരു മദ്യപാന ആസക്തി പോലെ പണിയെടുത്തു. ദിവസവും ഡയറക്ടർ രണ്ടു തവണ ഞങ്ങളെ കാണാനെത്തും. ജോലിയുടെ പുരോഗതി ചോദിക്കില്ല. “How are you” എന്നൊരു കുശലം മാത്രം. അപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ജോലിയെക്കുറിച്ച് പറയും. ചെറിയകാര്യങ്ങൾ പോലും ശ്രദ്ധിച്ചു മനസ്സിൽ കുറിച്ചിടും.

വെള്ളിയാഴ്ച ജോലി ഏതാണ്ടു തീർന്നു. മടങ്ങിപ്പോകാനുള്ള അനുവാദവും ലഭിച്ചു. ഞങ്ങൾ ചെയ്ത ജോലിയെ പ്രകീർത്തിച്ചു അദ്ദേഹം ഞങ്ങളുടെ മേലധികാരികൾക്ക് എഴുതാൻ മറന്നില്ല. സ്നേഹസമ്പൂർണ്ണമായ മനുഷ്യൻ.

അദ്ദേഹം അക്കാലങ്ങളിൽ കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന

ശ്രീ കലാം ISRO യേയും അതിലെ പ്രവർത്തകരെയും ആത്മാർത്ഥമായി സ്നേഹിച്ചു. തിരിച്ചും. അദ്ദേഹം ഉയർന്ന പദവികൾ കയറിയപ്പോഴും ആ ബന്ധം ഉലഞ്ഞില്ല. കൂടുതൽ ബലവത്താവുകയാണ് ചെയ്തത്.

വി.എസ്.എസ്.സി -യിൽ എത്തും. ഞങ്ങളുടെ ലാബറ്ററിയിൽ വരാതിരിക്കില്ല. അഞ്ചോ പത്തോ മിനിട്ട് കൊണ്ട് തനിക്ക് വേണ്ട കാര്യങ്ങൾ ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കും. ഞങ്ങളുടെ എളിയ അഭിപ്രായങ്ങൾ പോലും അദ്ദേഹം സ്വീകരിക്കും.

ഈ കാലയളവിലെല്ലാം ‘വായന’ എന്ന ബന്ധം തുടർന്നു. അദ്ദേഹത്തോടു പുസ്തകങ്ങളെക്കുറിച്ച് പറയും. അവയെല്ലാം അദ്ദേഹം വായിച്ചവയായിരിക്കും. നല്ല non-fiction -ൽ ആയിരുന്നു കലാമിനു പ്രധാനമായ താല്പര്യം.

അദ്ദേഹം തുടർന്ന് പ്രതിരോധവകുപ്പിന്റെ ഉപദേഷ്ടാവ്, പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ ശാസ്ത്ര ഉപദേഷ്ടാവ് തുടങ്ങിയ ഉന്നത പദവികളിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരുന്നു. ജോലിയിൽ കൂടുതൽ തിരക്കു. വല്ലപ്പോഴും മെല്ലാം തിരവനന്തപുരത്തു വരും. എങ്ങനെയെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെ കാണും. പലപ്പോഴും നേരിട്ടു സംസാരിക്കാൻ അവസരം കിട്ടാത്തതുകൊണ്ട് ഞാൻ തുണ്ടുകൾ കൊടുക്കും.

“The end of History and the Last man”

“Sophies world”

“The clash of the civilization and the new world order”.

തുണ്ടുകളിൽ പുസ്തകങ്ങളുടെ പേരുകൾക്കു നേരെ ശരി ചിഹ്നമിട്ട് അദ്ദേഹം മടക്കിത്തരും. തിരക്കുകൾക്കിടയിലും അദ്ദേഹം വായന നിർത്തിയില്ല. എന്നാൽ എന്റെ വായനാശീലം തളർന്നു തുടങ്ങി. വായനയെ പോഷിപ്പിച്ചിരുന്ന എന്റെ തലച്ചോറിലെ ഏതോ ഒരു തരമ്പു മരിച്ചു പോയി എന്നു വിശ്വസിച്ചു ഞാൻ സ്വയം സമാധാനിച്ചു. സ്വന്തം കഴിവുകേടുകൾക്ക് ഒരു കാരണം കണ്ടു പിടിക്കണമല്ലോ. പക്ഷേ ശ്രീ കലാം ഈ കാലങ്ങളിൽ എല്ലാം ഒരു ജീവിയുടെ നിഷ്ഠയോടെ വായന തുടരുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റു സംഭാവനകളെക്കുറിച്ച് ഞാൻ പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ISRO-യുടെ ശ്രീഹരിക്കോട്ടാ യൂണി

പ്രസിഡന്റ് ശ്രീ.
അബ്ദുൾ കലാം

റിന്റെ ഡയറക്ടറായി
വിരമിച്ച ശ്രീ. എം.
ആർ. കുറുപ്പും, ശ്രീ.
കലാമും ഉറ്റ ചങ്ങാതി
മാരായിരുന്നു. കുറുപ്പ്
അന്തരിച്ച ദിവസം
ഡൽഹിയിൽ
നിന്നൊരു ഫോൺ,
കലാമിൽ നിന്നും,

“ഞാനെത്തു
ന്നു, എനിക്ക്
സംസ്കാരചട
ങ്ങുകളിൽ പങ്കെടുക്ക
ണം.”

തെക്കോട്ടു
ശ്മശാനത്തിൽ വെച്ചു
അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടു.
എന്റെ കൈ പിടിച്ചു
കുലുക്കി. ആ കണ്ണു
കൾ നിറഞ്ഞിരുന്നു.
എനിക്കോ അദ്ദേഹ
ത്തിനോ സംസാരിക്കാ
നായില്ല. അദ്ദേഹത്തി
ന്റേ സുഹൃത്തിന്റെ
വിയോഗം, എനിക്ക്
സ്നേഹസമ്പന്നനായ
ഗുരുനാഥന്റെയും.

ശ്രീ കലാം
ISRO യേയും അതിലെ
പ്രവർത്തകരെയും
ആത്മാർത്ഥമായി സ്നേ
ഹിച്ചു. തിരിച്ചും.
അദ്ദേഹം ഉയർന്ന പട
വുകൾ കയറിയ
പ്പോഴും ആ ബന്ധം
ഉലഞ്ഞില്ല. കൂടുതൽ
ബലവത്താവുകയാണു്
ചെയ്തത്. ഞങ്ങൾ
ISRO ജീവനക്കാർ പറ
യുന്ന ഒരു ഫലിതമു
ണ്ടു്.

‘ഡൽഹിയിലെത്തി
യാൽ താമസസ്ഥലം
അന്വേഷിച്ചു ബുദ്ധിമു
ട്ടേണ്ട. രാഷ്ട്രപതിഭവ
നിലാകാം. പ്രസിഡന്റു
നമ്മെ മറക്കുകയില്ല. പ
ക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ
സെക്യൂരിറ്റി വലയം മാ

Diary of a London Wanderer

-Dr. Pat Nair

‘T he diversion canal
will be closed on 1st November’,
advised the newspapers. ‘If you
want to see the Yangtse and
the Gorges in all its majesty, go
now’, they added. Suddenly I
was surrounded by experts.
“100 meters is already under
water”, some of the experts
warned me. “You are already
too late”, they said. “Do you
like Chinese food?” asked an-
other. “Take some tea bags
with you, you will get fed up of
green tea” she continued.
“Snakes taste like chicken”, my
frequent, traveller friend said.
“Go to the Silk Alley for genuine
fakes”, he said. “Haggle. Only
pay 10% of the asking price”.

Wandering in China has been in
the plans for some time. The
silk paintings on the walls of the
local take-away had unusual
plants, flowers and birds in
flight. The landscape was beau-
tiful. Some plants were familiar

having been transplanted into
English gardens by explorers
with a keen eye to beauty. The
gorges, the little Red Book, the
Terra-cotta army, the portrait
on the red wall that never
looked any older - a sort of
Dorian Grey style.....China was
inviting. The memory of the
merciless tanks in Tiannamen
Square and the screams from
the kids were still harrowing. It
couldn't be the same tanks that
rolled in the Himalayas, could

The memory of the
merciless tanks in
Tiannamen Square
and the screams
from the kids were
still harrowing. It
couldn't be the same
tanks that rolled in
the Himalayas, could
it?

Diary of a London Wanderer

it? What is China like? Well, there was only one way to find out....

Newly planted silver birch trees lined the dual carriageways and highways from the airport to the capital. The shrubs lay low on a flat ground with sentinel pine trees as far as the eye could see. No houses or shantytowns to mar the view! The sky was grey and perhaps it was the haze, which did not allow the birds to come out. The leafy branches on the silver birch looked bare.

Skyscrapers with glass surrounds adorned the city. The imperious twin towers of China's world trade centre was dwarfed by the massive spaghetti junction of roads. Their barriers were highlighted in pink and white fluorescent strip lights. Rainbow Bridge arched above them with its changing colours. Neon signs flashed from everywhere. "If a building is less than 10 floors, you cannot have a lift in the building", said the guide as a way of explaining the huge numbers of interminable high rise flats lining the roads. More towers were in the process of being built, huge cranes overhanging the sites, innumerable cyclists were pouring out onto the roads and, of course, the inevitable traffic jam, as you have never seen before, bringing things to a halt. "I've never seen tourists so excited about traffic jam!" exclaimed the guide. The tourists admired the skills of the cyclists who evaded the motor cars almost furtively. They encouraged the pedestrians trying to cross roads, whilst oncoming traffic showed no sign of slowing. "Don't stop him dear", one of them shouted to a woman trying to intervene in a road-rage incident.

Not a dead squirrel in sight. The roads were clean. An old woman carried on sweeping the road oblivious to the mayhem around her. The policeman in the shade watched on. An abandoned ladies shoe lay on the road in front of the two cars awkwardly placed at a traffic light. "Can you read the hand signals?" the tourists asked the driver, pointing to a traffic police stood in the middle of a crossroad. He, with his great powers, could stop the traffic with a wave of his hand, overruling the colour that the traffic lights indicated. "Why do you have the traffic lights then?" asked a tourist but the guide chose to ignore the question.

The watchful eyes of the portrait looked approvingly at the long queue of respectful mourners waiting to go into the mausoleum. The eyes had more power than the traffic warden. "We wash it at 3 am everyday", joked the guide. "Actually, we change the portrait every year", the guide said, explaining why it always looked so good. Imaginatively shaped kites floated in the sky. Kids laughed with their parents and grandparents on the square. They waved to the tourists. Tall basketball players towering over every one else chatted with lines of school kids. Everyone chatted non-stop. Sculptured flowers and potted plants added colour and shape to the square. The floor was clean. No pigeons, not even a tiny sparrow anywhere. The Mayor of London would have been proud! You could fry an egg on the square and eat it, if you were hungry and wanted to boost your immune system. But there was no space to stand, let alone cook your breakfast. Besides, after all that *kanji* for breakfast, we were not hungry.

The Great Wall stretched ahead of us. Not a bird dropping in sight. The height and the haze were beginning to get to some of us. Becotide inhalers came out. The vendors selling trinkets at the top were very persuasive. The 10% rule seemed to work generally. "Boo (no), go to him, he is a doctor", said the tall tourist trying to free himself from a group of vendors. "Boo, Shisya", (no, thank you) said the doctor gently. Not harsh enough, he realised as he walked

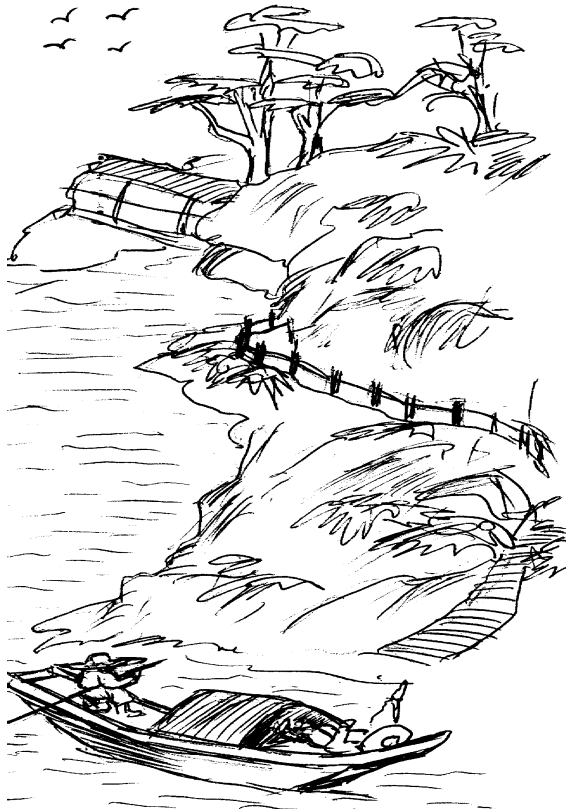
The floor was clean. No pigeons, not even a tiny sparrow anywhere. The Mayor of London would have been proud!

back clutching T-shirts and scarves! "Buy a scarf for your husband", urged the vendor.

The farmer, who learned to write only to auto-graph the tourist books, sat silently outside the

Diary of a London Wanderer

tomb of the terra-cotta army he stumbled upon years before. "Which group are you with?" asked the interpreter when taking the book for a signature. She nodded to the guide behind me. The farmer finished signing and stood up to stretch his aching muscles. The dusty terra-cotta army continued to stand guard in the dug-up trenches. The newly-made copies littered the souvenir shop floors, almost exact images of the originals.

The old town at Chongqing had a traditional Chinese street and market. Children rushed out to greet the tourists. Mothers sat at the doorstep holding tiny puppies. "How could you touch the dog and to think you are a doctor!" exclaimed a tourist, who probably had taken all sorts of immunizations before the trip. One house had a cat. The man, face down in a flowerbed, probably was only taking a closer look. Brown smoke came out of factories by the river.

The silt in the Yangtse made it muddy and it was a dirty yellow colour. The cliffs were almost vertical. The silence was eerie. The shrubs and trees were so close to the boat. Occasional

butterflies came up to meet the boat. The goddess of Yangtse was a lone rock figure on a cliff. She serenely watched over the treacherous water below. Satellite dishes on isolated houses on the cliff side also looked down onto the river. The green Danning River and the Lesser Gorges were a little different. Very noisy. The birds flew around and butterflies fluttered in front of the boat. Monkeys jumped so high up from tree branches, that you had to lie on your backs to see them properly. The boatmen had fossils and Tibetan artifacts for sale.

The colossal Dam blocked two thirds of the wide Yangtse. The boat passed through the diversion channel. The building work was massive. The engineers among the tourists were excited. Cameras clicked non-stop. "We close this channel in November" said the guide. All along the cliffs were marks showing the 170 meters mark up to which the water level will rise when the dam is completed. "All this will be a lake", said the guide proudly. "It will be 500 kilometers long. You must come back in 2009 to see it", he said. Quoting statistics is what all guides did very well. He explained the massive resettlement plans. Towns and cities relocated to higher levels. The guide pointed to the brand new high rise flats for the farmers along the river. The king of hell, Yama, stood tall in his shrine in Ghost City. He and Skanda are not going to be evacuated. Their cliff will be an island in the lake after the water level goes up.

Engineers are busy at work everywhere, literally rebuilding China. Young men and women in suits rush about clutching cell phones on level streets with no ramps or wheelchairs to block them. The emphasis is on youth, money and booming business. Logic prevails. It is logical to build the dam. It is good business. Spock would feel quite at home here.

"Our government wants you to enjoy your visit to our country", the guide said. "We do, we do", cooed the tourists. "China is so westernised", they said approvingly. "It is so clean, it is like Singapore on a large scale", observed the Singaporean. "Is the haze due to pollution?" I asked him. "No, we don't have pollution in China", said the guide without batting an eyelid.

കേരളസാഹിത്യരംഗത്തെ യുവപ്രതിഭകളെ കണ്ടെത്തി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാൻ 'കല' യുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ഇന്ത്യൻ യൂത്ത് അസോസിയേഷൻ (IYA) ഇക്കഴിഞ്ഞ ഡിസംബറിൽ കോഴിക്കോടു വെച്ചു സംഘടിപ്പിച്ച 'സാഹിത്യോത്സവം 2001'ൽ ചെറുകഥ വിഭാഗത്തിൽ രണ്ടാം സമ്മാനത്തിനർഹമായ രചനയാണ് താഴെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഒഴിഞ്ഞ ഇല്ലപ്പറമ്പിലെ വാഴക്കുട്ടത്തിനു നടുവിൽ ആരംഭിക്കുന്ന യാത്രയുടെ ചലനരൂപം, വെളുത്ത കടലാസ്സിൽ പതിഞ്ഞ സെക്ച്യൂകളുടെ ഗണിതത്തിൽ കൃത്യമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവ്യക്തമായ ധാരണയുടെ ബലഹീനത, സംശയങ്ങളായി ഉയർന്നു വരാമെന്ന കണ്ടെത്തലിൽ പ്രണയപരിധിക്കുള്ളിലെ രുഗ്മിണിയുടെ രസംതീനി

ണവഴികളിലൂടെ സാവധാനം നടന്നുപോവുകയായിരുന്നു രുഗ്മിണി. യാത്ര എങ്ങോട്ടായിരിക്കുമെന്നത് ഓർക്കാനിഷ്ടമാകാത്ത ദുഃസ്വപ്നമായ ചിന്തകളിൽ അവശേഷിച്ചു. ഇന്ന് രാത്രി ഒളിച്ചോടുകയാണ് - അത് മാത്രമാണ് രുഗ്മിണി ഹൃദിസ്ഥമാക്കിയ അറിവുകളുടെ പാഠം.

കട്ടി ലിന്റെ മധ്യത്തിൽ വെച്ചു എയർബാഗ് നിഗൂഢവാസ്തവമെന്തെന്ന് അവളെ കൂടെകൂടെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു...

...പതിവുപോലെ രുഗ്മിണി

ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം ലഭിച്ചില്ല. ഇഴപിരിയുന്ന അപരിചിത വഴികളിലെത്തുമ്പോൾ ഇനിയെങ്ങോട്ടെന്നുള്ള ചിന്ത കണ്ണുകളിലെ ചോദ്യമായി വേട്ടയാടി രസിക്കുന്നത് പരിശോധിക്കാൻ സമയവും തികഞ്ഞില്ല.

- രുഗ്മിണി കാമുകനെ നോക്കി.

പലപ്രാവശ്യം പറഞ്ഞിട്ടും മതിവരാത്തവിധം രുഗ്മിണിയോട് അവൻ ഒളിച്ചോട്ടത്തിനുള്ള വഴികൾ വിശദീകരിക്കുകയായിരുന്നു. നിലമറിഞ്ഞ സ്നേഹത്തിനൊടുവിൽ കാമുകൻ തോന്നിയ പഴയ ആവർത്തനം തന്നെയായിരുന്നു വിഷയമെങ്കിലും പ്രണയനിർമ്മിതിയുടെ പുതിയ സുത്രവാക്യങ്ങളായിരുന്നു അതൊക്കെ!

രുഗ്മിണി ജാലകവാതിൽ തുറന്നിട്ടു.

- എല്ലാം മറന്ന് അല്പനേരം ഉറങ്ങാനായി കൊതിച്ച് കിടക്കയിലേക്ക് വീണു.

മൃദുലമായ കരവലയം സമ്മാനിച്ച ഈ ഷ്മളതയിൽ, ചെത്തി വൃത്തികൂട്ടിയ അവതര

വേഗത കുറവായ ചലനത്തിന്റെ നീക്കങ്ങളിൽ ഏകയായ രുഗ്മിണി സംസാരിക്കുന്നു.

ഒളിച്ചോടിപ്പോയാൽ?

- ആദ്യത്തെ രണ്ടു നാൾ ഒരു ഹോട്ടൽ മുറി. പിന്നീട് ചെറിയൊരമ്പലനടയിൽ വെച്ച് താലികെട്ട്.

സാക്ഷികൾ?

- കിട്ടും

വിവാഹം കഴിഞ്ഞു പോരെ ഒന്നിച്ചുള്ള താമസം?

- ()

അവിടെവെച്ച് പോലീസെങ്ങാനും പിടിച്ചാൽ. നിന്നെ തനി

ച്ചാക്കിയിട്ട് അവരവനെ കൊണ്ടുപോയാൽ...

കെട്ടുറപ്പുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ മുഖമുരസലിൽ രുഗ്മിണിക്ക് ഒരുങ്ങി നിൽക്കാൻ കഴിയാതെ വന്നു. ഭാവന നെയ്ത ചിന്തകൾക്ക് വിരാമം കുറിച്ച് ചുവരിലെ ക്ലോക്ക് ശബ്ദിച്ചു. സമയമാവുന്നു എന്ന അറിവിൽ അകന്നുപോയ തേങ്ങലുകൾ തിരിച്ചുവരികയാണ്. മറക്കാൻ പൂട്ടിയ മിഴികളിൽ വേർപെടലിന്റെ നൊമ്പരം തുളുമ്പി. ഹൃദയവേദനയുടെ ചാലുകളിൽ, ഒരു പക്ഷിയുടെ അവസാന കുറുകലുകൾ നനയുന്നു...

"രുഗ്മിണി എഴുന്നേൽക്കൂ".

വിഹലയായ രുഗ്മിണിയെ വാച്ചിലെ സമയസൂചികൾ തൊട്ടുണർത്തി. കരിമഷി പടർന്ന കണ്ണുകൾ തുടച്ച് രുഗ്മിണി കണ്ണാടി നോക്കി. അടുക്കളവാതിൽ തുറന്ന് പിന്നാമ്പുറത്തെ ഇരുളിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ തന്റെ അസ്തിത്വം അകന്ന് മറയുന്നത് മാതിരി ഒരു നടുക്കും അവൾക്കുണ്ടായി. ഉറങ്ങിയ വീടി

...പതിവുപോലെ രുശിണി

നുള്ളിൽ അമ്മ മകളെ വിളിച്ച് തലതല്ലി കരയുന്നു. മാനഹാനി മൂലം തളർന്നു വീണ അച്ഛനെ തലോടി ആശ്വസിപ്പിക്കാനാവതെ ബന്ധങ്ങൾ ഉഴറുന്നു.

“ചേച്ചീ...” അനിയൻ വിതുമ്പി.

വിലാപങ്ങളുടെ ദയതൂളുമ്പിയ സ്പർശനത്തിൽനിന്ന് വഴുതിമാറി, നനവ് വീണ തെങ്ങിൻതോപ്പിന് ഇടയിലൂടെ ആശയുടെ ആശ്ലേഷത്തിനായി അതിവേഗം നടക്കുകയാണ് രുശിണി എന്നിട്ടും...

രണ്ട്

തെങ്ങോലയിൽ കാക്കകളുടെ നിലവിളി.

പുറത്ത് പാൽക്കാരന്റെ തണുത്ത വിളി യൊച്ച.

മുടി വാരിയൊതുക്കി രുശിണി എഴുന്നേറ്റു. ഉറക്കം തൂങ്ങിനിന്ന കൺപോളകൾക്കുള്ളിലൂടെ ആദ്യം കണ്ടത് എയർബാഗായിരുന്നു. വെള്ളപ്പുക്കൾ തുന്നിയ ഇളം വയലറ്റ് ഗൗണിനുള്ളിൽ ഭദ്രമായ പൊതിഞ്ഞുവച്ച ആഭരണങ്ങൾ വെറും മഞ്ഞലോഹമായി രുശിണിക്ക് തോന്നി. അടുക്കളയിലെ അരിശങ്ങൾക്കൊടുവിൽ വലിച്ചെറിയുന്ന പിഞ്ഞാണ പാത്രത്തിന്റെ വേഗതയോടെ രുശിണിയത് ഷെൽഫിനുള്ളിലേക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞു.

ജയിലറയുടെ വാതിലിന് മുന്നിൽ തല കുനിച്ചാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട കുറ്റവാളിയുടെ ചിത്രമാണ് മനസ്സ് മുഴുവൻ. കഴുത്തിലെ മഞ്ഞച്ചരടിൽ കോർക്കുന്ന ഇലത്താലിക്ക് ഇത്രയും കനമോ...?

മുറിയിലെ കണ്ണാടിയുടെ കാഴ്ചയിൽ നാണത്തിന്റെ വസ്ത്രങ്ങളുരിയുമ്പോൾ നിലത്തു വീഴുന്ന ചുരിദാറിന്റെ കാലുകളിൽ പറ്റിനിന്ന ചുവപ്പു നിറം രുശിണിയെ വിസ്മയി

പ്പിച്ചില്ല. ചവച്ചു തുപ്പിയ കറുത്ത മുന്തിരിയുടെ തോട് പെറുക്കി ബാസ്ക്കറ്റിലിടും വിധം അലക്ഷ്യമായി അവളത് നിർവഹിച്ചു. ഏതോ ഒരു തവര! ആത്മപരിശോധനയിൽ ലയിക്കാൻ ഒരു വെമ്പൽ!

ചത്തത്തു നീങ്ങിയ തൊലിയുടെ മുറിപ്പാടുകളും, വേദനയിൽ നീരുവെച്ച കൊലുസ്സില്ലാത്ത പാദവും, മണലുകൾ പതിഞ്ഞ മുടിയും... ഒളിച്ചോടിയ രുശിണിയെ തേടിപ്പിടിക്കുന്നതിനിടയിൽ-കണ്ണാടി കണ്ടു.

കരഞ്ഞിട്ടും കരഞ്ഞിട്ടും രുശിണിക്ക് മതിയായില്ല.

തന്നെ വീക്ഷിക്കുന്നത് താൻ തന്നെയാണെന്ന വിചിത്രമായ യാഥാർത്ഥ്യം തിളച്ചു മറിയുന്ന മനസ്സിലെ അലകളെ ഓർമ്മിച്ചെടുക്കാൻ, രുശിണിയെ വല്ലാതെ നിർബന്ധിച്ചു.

- കണ്ണാടിയുടെ മുന്നിൽ രുശിണി കഥ പറയുന്നു...

ഒളിച്ചോട്ടം തുടരുന്ന കാമുകന് പുന്നാലെ വേഗതയിൽ സഞ്ചരിക്കുകയായിരുന്നു രുശിണി. ഇല്ലപ്പറമ്പിലെ വീതികുറഞ്ഞ വഴിയവസാനിക്കും മുമ്പ് ചെരുപ്പിച്ചുമാറ്റി ബാഗിലിട്ടു. പാദസരവും ചെരുപ്പും ഒളിച്ചോട്ടങ്ങളിലെ വിലങ്ങുകളാണെന്നായിരുന്നു അവന്റെ വാദം...!

“പതുകെ” - അവൾ മന്ത്രിച്ചു.

- യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ നിഴൽ വിരിച്ച പാതയിൽ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ തെറ്റി. കറുത്ത സെക്ച്ചിലെ നിർമ്മിതിയിൽ പൊടുന്നനെ ഒരു വൈജാത്യം?

ഇരുളിന്റെ സുരക്ഷിതത്വത്തിൽ നീങ്ങിയ രുശിണിയുടെ അനുവധാനം ചെയ്ത വലത്കാലിൽ എന്തോ കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവൾ മുടന്തി. സഹനത്തിന്റെ കടിഞ്ഞാണുമായി അവൾ അവനൊപ്പം അവലനട മുറിച്ചു കടന്നു. മാംസം തുറന്നു കയറിയ കൂർത്ത ചീളുകളുടെ വേദനയെ നിസ്സാരമാക്കാൻ തുടർന്ന് രുശിണിക്ക് സാധിച്ചില്ല.

അവൾ പറഞ്ഞു: “വയ്യ”

-വേട്ടയാടപ്പെട്ട ഭാഗ്യവുമായി പടിഞ്ഞാറെ മതിലിനരികെ ഇലഞ്ഞി മരച്ചുവട്ടിൽ അവൾ കിതച്ചു കൊണ്ടു നിന്നു.

“ഇരിക്കാൻ കണ്ട നേരം” -അവന്റെ ഒച്ച ഉയർന്നിരുന്നു.

നടക്കാൻ വയ്യെന്നറിയിച്ചിട്ടും അവൻ അവളിൽ നിർബന്ധം ചെലുത്തി. ഒളിച്ചോട്ടം അല്പസമയത്തേക്ക് മാറ്റി വയ്ക്കാൻ അവൻ സമ്മതിച്ചില്ല. ഇങ്ങനെയൊരു സൗഭാഗ്യം ജീവിതത്തിലൊരിക്കലും ലഭിക്കില്ലെന്ന് പറഞ്ഞ് അവൻ രുശിണിയെ കഠിനമായി ശകാരിച്ചു. പിടിച്ചു വലിച്ചു.

ഒളിച്ചോട്ടത്തിന്റെ ഇടവഴികൾ ഇനിയും പൂർത്തിയായിട്ടില്ല. ജീവിതത്തിന്റെ നീണ്ടപാത, താറിട്ട റോഡിലൂടെ ആരംഭിക്കുന്ന

തേയുള്ളൂ. എന്നിട്ടും അവന്റെ ശാഠ്യം ഈ വിജനതയിൽ വച്ചു തന്നെ മുളച്ചു പൊന്തിയിരിക്കുന്നു. രുശിനി അറിയാതെ പിടഞ്ഞു.

ഇലഞ്ഞിമരച്ചുവട്ടിലെ ഇളം തണൽ ചെവിത്തുമ്പിൽ ചുണ്ട് മുട്ടിച്ച് പുന്നാരം പറച്ചിലുകൾ ബിരുദം സമ്മാനിച്ച പ്രണയരചനകൾ...

-അവന്റെ നിറം മങ്ങിയ നിർവ്വികാരതയിൽ രുശിനിയുടെ ആർദ്ര മനസ്സ് പുകഞ്ഞു. ഇതുവരെ ചികഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ബന്ധത്തിന്റെയും, ജീവിതത്തിന്റെയും കലമ്പലുകൾക്കിടയിൽ രുശിനി തിരിഞ്ഞു നിന്നു. ആളൊഴിഞ്ഞ ഇല്ലപ്പറമ്പിൽ പ്രകടിപ്പിക്കാൻ വെമ്പിയ സംശയങ്ങൾ അവളുടെ മനസ്സിന്റെ സമനിലയെ പിളർക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

ചെറിയ ശബ്ദത്തിൽ രുശിനിയുടെ വിവശസ്വരം കാമുകൻ കേട്ടു.

“ദേ, ഒരു പാമ്പ്...”

സംസാരം പകുതിയിൽ അവസാനിപ്പിച്ച് ബോധമില്ലായ്മയുടെ താഴ്ചയിലേക്ക് ഒരു തണ്ടുപോലെ രുശിനി വീണിരിക്കുന്നു. വീഴുന്ന ചലനത്തിന്റെ ഒരുതരി നിമിഷത്തിൽ അവൾ തന്റെ ചോര കിനിയുന്ന കാല്പാദം ഉയർത്തിവെക്കാൻ മറന്നില്ല...!

വിഷാദമനുഭവിക്കുന്ന കാമുകമനസ്സിന്റെ ശോകഭാവം തന്നെ വിളിച്ചുണർത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് ആ കിടപ്പിൽ രുശിനി സ്വപ്നം കണ്ടു. പിടയുന്ന പ്രണയത്തിന്റെ ഊഷ്മളത നിറഞ്ഞ ജലം, തന്റെ നെറുകയിൽ കുതിരുന്നത് രുശിനി പ്രതീക്ഷിച്ചു.

“രുശിനി... രുശിനി...”-

അവന്റെ വിളിയിലെ മാർദ്ദവമില്ലായ്മ രുശിനിയെ സ്തബ്ധയാക്കി. അവന്റെ കരുത്തുറ്റ ചലനങ്ങൾക്ക് കാതോർത്തു കിടന്ന രുശിനിയുടെ ഹൃദയം വിഷാദഹരായയിൽ മുങ്ങുവാൻ തുടങ്ങി. സിനിമാകഥയുടെ ലാഘവത്വമായി ഇല്ലപ്പറമ്പിൽ പ്രസംഗിച്ച കാമുകൻ തന്നെ പുണരുവാൻ മടിച്ചു നിൽക്കുന്നത് കണ്ട് അവൾക്ക് ശ്വാസം മുട്ടി. പാതിയടഞ്ഞ കണ്ണിനുള്ളിൽ രുശിനി കരഞ്ഞു.

അവൻ അവളെ തൊടുന്നു.

-വിരലിൽ വികാരത്തിന്റെ വൈദ്യുതി.

മരണം പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന പ്രേയസിയുടെ വിലക്കപ്പെട്ട തെളിമയിലേക്കാണ് അവൻ തന്റെ കൈകൾ നീക്കിയതെന്ന് രുശിനി അറിഞ്ഞു. വിഷയസുഖമെന്നെന്നുഭവിച്ച വിടന്റെ ചെയ്തികളിൽ അവൻ രുശിനിയെ സുതാര്യമാക്കാൻ മുതിർന്നു...

അടക്കി നിർത്താനാവാത്ത ഹൃദയഭാരങ്ങൾ ഉടലാകെ ത്രസിച്ച് പൊട്ടിത്തകരുമോ എന്ന സംശയത്തിൽ രുശിനി അനങ്ങാതെ കിടന്നു. പ്രണയത്തിന്റെ അവസാന തുള്ളി

കവിളിലേക്ക് ചിതറി വീണത് അവൻ കണ്ടില്ല. അമ്പലസന്നിധിയും, സാക്ഷികളും, ദാമ്പത്യവും പ്രഹേളികപോലെ രുശിനിയെ തുറിച്ചു നോക്കി.

- വെളുത്ത കടലാസ്സിൽ വഴി പറഞ്ഞു തന്ന കറുത്ത സെക്ചുകൾ വിയർപ്പിൽ കുതിർന്നു വികൃതമാകുന്നു. സ്വപ്ന സന്നിഭമായ ജീവിതത്തിന്റെ വാതായനങ്ങളാണ് കൊട്ടിയടക്കപ്പെടുന്നതെന്ന സത്യം ഭ്രാന്തിന്റെ ചേഷ്ടകളെ സാധൂകരിക്കുന്നു... ബാഗിനുള്ളിൽ പൊതിഞ്ഞു വച്ച പൊന്നിൻ പ്രതീക്ഷയുടെ ഉന്മാദം...

അഭിനിവേശത്തിന്റെ വിരുന്നുണ്ട്, ജീവിതസമ്പാദ്യത്തിന്റെ നേട്ടവുമായി, കാമുകിയെ ഇലഞ്ഞി മരച്ചുവട്ടിലുപേക്ഷിച്ച കാമുകൻ സ്വതന്ത്രമാകാം... അല്പനേരം തിരിഞ്ഞു നടന്നാലൊരുപക്ഷേ കാമുകി ജീവിയ്ക്കും. ഹൃദയം പകർന്ന പൂക്കളുടെ വരണമാലുമണിയാനുള്ള ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചാൽ ഒരു പുതിയ നിർമ്മിതിയുടെ ഗണിതവുമായി വീണ്ടും ഒളിച്ചോടാം...

- രുശിനി വിചാരിച്ചു.

ഇല്ല.

ഒന്നും സംഭവിക്കുന്നില്ല.

- കടലാസ്സിൽ വരച്ച വരകൾ ജീവനിലാത്ത വെറും ചിത്രങ്ങളാകുന്നു.

- താലോലിച്ച സ്വപ്നങ്ങൾ

കൊഴിഞ്ഞു വീഴുന്നു.

ക്ഷമയെന്ന വികാരം രുശിനിക്കുള്ളിൽ പൊട്ടിച്ചിതറി. ഒടിഞ്ഞു നുറുങ്ങിയ അഭിമാനവുമായി, രുശിനി കാമുകനെ വന്യതയോടെ തള്ളി താഴെയിട്ടു. ഉറഞ്ഞു നിന്ന രുശിനിയുടെ രൂപത്തിൽ നിന്ന് ഉമിനീരിന്റെ കൊഴുത്ത കട്ട തുപ്പലായി അവന്റെ മുഖത്തേക്ക് തെറിച്ചു വീണു. പിന്നെ ഒരു നിമിഷം രുശിനി നിന്നില്ല. ക്ഷമാപണത്തിന്റെ ഭാഷയിൽ രചിച്ച കാമുകന്റെ ദീനവിലാപം നടത്തിനിടയിൽ അവളുടെ കാതുകളിൽ വന്നലച്ചു. രുശിനി തിരിഞ്ഞു നോക്കിയില്ല. വീടടുക്കുന്നോറും രുശിനി കരയുവാൻ തുടങ്ങി എന്തിനാണെന്നറിയാതെ!

“രുശിനി...”-

അമ്മയുടെ വിളികേട്ടു കണ്ണാടിയിൽ നിന്നുടലിനെ പരിച്ചെടുത്ത് സാവധാനം രുശിനി ഇറങ്ങി വന്നു.

വെള്ളപ്പുക്കൾ തുന്നിയ ഇളം വൈലറ്റ് ഗൗൺ അവൾ ധരിച്ചു. പതിവുപോലെ രുശിനി വാതിൽ തുറന്നു.

Kochu Kochu Ormagal

Geetha

The taxi turned off the main road, followed a newly laid tarmac road over the canal and came to a halt. The driver muttered something about being difficult to turn the vehicle around if he went any further. My heartbeats became more pronounced as I alighted from the car. I was excited and anxious at the same time about what I was going to see.

The once firm stone wall that surrounded the compound was now broken in places, creating tiny piles of rubble. The growth of moss and green algae covered what was left of the brickwork. The rusty cast-iron gates made a show of keeping strangers out. The jackfruit tree at the front of the house was burdened with fruit of all sizes - some pecked out to reveal the golden yellow sweetness inside. The *muttam* was littered with dry leaves from the tree, the same *muttam* that was once always kept swept and tidy by Chechiamma. The *pa-rambu* was nothing like it used to be either. *Communist pachcha* loomed knee-high. The long and withered palm-leaves either hung limply along the tree trunks or criss-crossed on the ground covering the foliage beneath. The wooden struts of the cowshed had lost several nails and cobwebs danced freely from the beams. It seemed so different and strange, and yet it was so familiar.

I vividly remember the earthen dirt track that led to the house. It was lined on either side with *mulluvellis* that were broken every now and then by ironwork gates or the more traditional and ornate wooden doors. This was the path that led past the local teashop, a diminutive shed built of woven palm leaves, furnished with a few wobbly long tables, benches and chairs. The big canister with the water for the tea was always on the boil and the bright yellow of the *palayankodam* bunch hanging from a low beam lent the only colour to the starkness of the scene. However, there was

warmth in its familiarity - the odd tea-drinker catching up on the gossip and the picture of Kochapettan's skilful transfer of the hot brew between two glasses. The dirt track then crossed the narrow canal, now parched under the intense heat of *venal*, and twisted past the old school yard and curved beyond view. The lamppost at the junction was the focal point for the young men who lived in the neighbourhood. Beneath the dull illumination of this lamppost after the onset of twilight, there always met small groups of young men to discuss the day's forays, share a smoke and exchange the neighbourhood gossips. Nothing had changed except the people who made the groups and the house that was no longer a home.

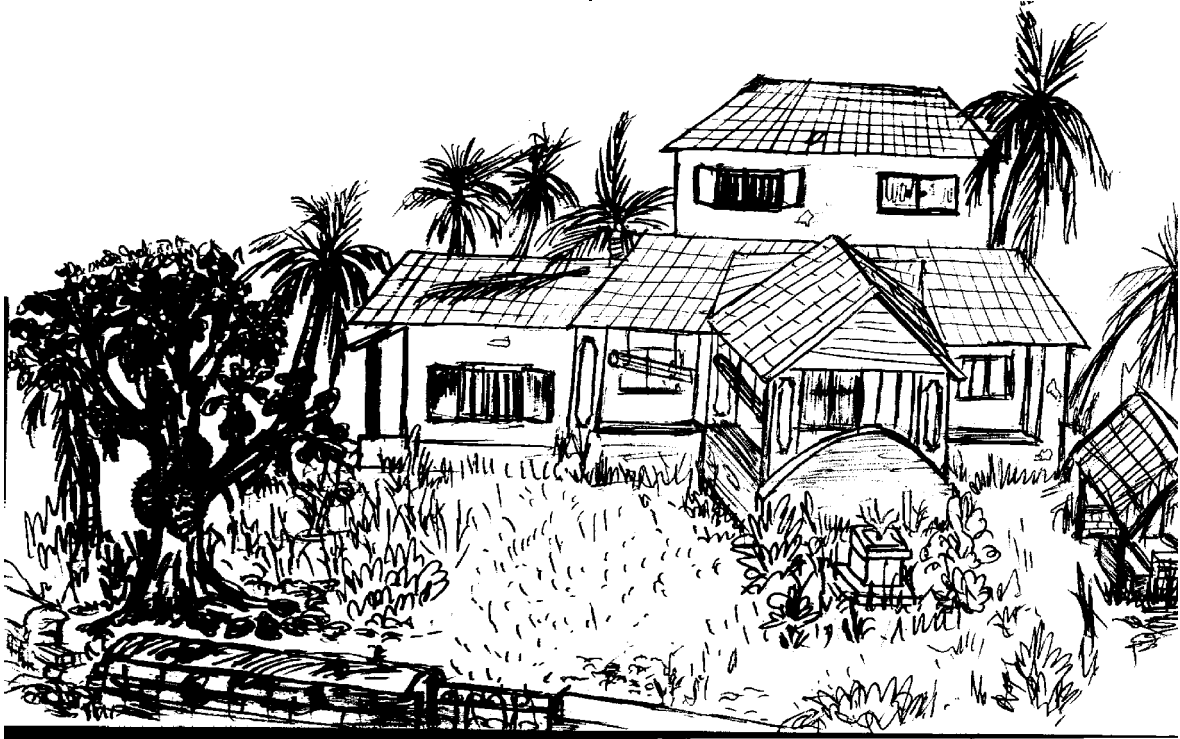
The big canister with the water for the tea was always on the boil and the bright yellow of the *palayankodam* bunch hanging from a low beam lent the only colour to the starkness of the scene.

Past this junction an *edavazhi* led up to the house, past Sharada chechi's house that stood on the corner, the old rambling building that housed Narayanan Menon and his large family and the *tharavadu* of our childhood companions. The old house seemed less impressive now than the images I drew up on from my childhood. The silence compounded by the scene of dereliction was in direct contrast to the picture I still saw in my mind's eye.

It had been a lively home, full of people and activity and filled with moments of laughter

and sadness. My grandmother tried to rule the roost, helped by Chechiamma, her younger, unwed sister. Cheriamma lived here with her family but during the day, it was just the children around the house with Ammuamma and

was a regular visitor. Everyday she walked through the break in the *mulluveli* with a thorthu on her shoulders, a load of dirty laundry in her arms and well-oiled limbs and hair. She would come over to the *vadakkupurathu*,

Chechiamma while the adults escaped to their jobs. Parukutty came early with the milk for the house. Nandini, the cow, in her brown coat and white 'kuri', mooed contentedly as Chechiamma milked her. She provided us with the milk for the children but not enough to satisfy the household needs. Chechiamma adored Nandini and took great pleasure in keeping her and the cowshed clean and feeding her with fresh straw and water. She also enjoyed moving her around our *parambu* and into the neighbours' pastures too to feed on the undergrowth. This provided her with the opportunity to lean over the stone wall and chat with the neighbours or even share some tea with them while catching up on the gossip.

There was always someone coming around to either harvest the arecanuts and coconuts, repair the *mulluveli* at the back of the *parambu* or cut down the undergrowth around the house and turn the soil. Ammini amma who lived in the adjoining *parambu* to the back

where Ammuamma would be in the process of either dehusking a coconut or cleaning out the *ammikallu* after grinding the curry paste for the day's lunch. They would embark on a few

It is a fact that we rarely realise what we have until we have lost it. So simple is the logic and yet we fail to grasp its significance – at least, not until we experience it first hand. Then the impressions are indelible, the vacuum pronounced and the sense of missed opportunities overwhelming.

minutes chat and then Ammini amma would saunter slowly towards the blue-green waters of the pond to launder and wash. The children from the neighbouring houses were in and out through the day. They would group together to play games, a different one each day. The girls would sometimes settle down to play *kallu*, first wandering around finding the right sized stones and then sitting down to skilfully fling them in the air and then catch them. Invariably they quarrelled, sulked and compromised several times during the game. The boys enjoyed the freedom of being able to run around, play games catching each other, tussling and climbing trees. They sometimes got together to play a game of 'mass' by drawing a *kalam* on the soil with a stick, choosing their group's *killi* and competing till a dispute could not be resolved. I remember enjoying my participation in all these escapades. At the end of all this would be a scamper home to get a towel and change of clothes before rushing to the pond for the day's activities there.

Chechiamma took pleasure in the activities of the children. They were the children she never had. She was especially partial to her younger sister's children, who spent most of their time with their *velliyammas* in this house.

She chided them for their misbehaviour but did everything she could to care and love them. She would spend hours combing and untangling the knots from the lovely, long hair of her eldest niece. She would accompany them in all their jaunts to the temple and the cinema. After a meal she would draw water from the well to fill the large *chembu*, gather together everyone's *kinnam* and other utensils and crouch down to clean each item lovingly with ash and coconut husk. Neatness was her watchword and she would go over everything, both inside and outside the house, everyday. Ammuamma used to complain that she spent so much time cleaning that if she ever had a house of her own it would be sparkling clean but without any food to feed a body. Chechiamma accepted her uncomplicated lifestyle and everything that came with it. She participated in everything that happened to the people around her, and made their travails and achievements her own.

As time passed, the children grew up and went

on to find their own ways. Cheriamma and her family moved out after the construction of a new house not far away. Ammuamma and Chechiamma adapted to the changing lifestyle, a little slower in their movements and more conscious of their vulnerability. Their children and grandchildren trudged in and out of the house and their lives in ceaseless flow. On one such visit, Amma found Chechiamma bent double in agony and Ammuamma hovering over her in confusion. No time was lost in getting her the required attention, followed by the series of tests and examinations. The verdict was not one we expected or wanted to hear. Chechiamma was fighting cancer and it had spread its tentacles so firmly and quickly that it left her very little chance of fighting back.

The ensuing period until her death was traumatic and heart breaking. Chechiamma became a faint shadow of herself. Her reminiscences of her life and concern for all around her touched us beyond anything words can describe.

It is a fact that we rarely realize what we have until we have lost it. So simple is the logic and yet we fail to grasp its significance – at least, not until we experience it first hand. Then the impressions are indelible, the vacuum pronounced and the sense of missed opportunities overwhelming. The passing away of a dear one brings these emotions head on. Ammuamma seemed to have aged beyond her years during this time. Unknown to her she had lost one half of herself through Chechiamma's demise. She faltered and seemed unsure of herself. This was probably the point at which familiar things started fading and a new chapter began.

Ammuamma moved away from the house to live with one of her daughters. The nieces, who continued to live there with their mother, never managed to instill life back into the old house again. One by one, they too made their own way in the world. With Ammuamma's youngest sister's death, the house became empty. Any amount of supervision from relatives to maintain the building did not pay off. In the end, the property was sold. The final chapter was written. There is nothing now to substantiate that joyful period of Chechiamma's life except the memories and this derelict house.

The Sprint Queen

- PalmLeaf Correspondent

We were well into the summer of 2002 and Malayalis from different parts of the UK congregated again. This time it was for a garden party organized by Drs. Sukumaran Nair and Sethulakshmi at their residence. Like every other year, it was a memorable occasion – informal with plenty of good food and good company. The guests intermingled amongst themselves and enjoyed the lovely weather that is always a godsend on such occasions.

In addition to all the good fun, there was talk of a mystery guest being presented to the unsuspecting guests. This was no ordinary person and when the time came, recognition dawned on the faces of one and all. We were in the midst of a personality no other than P.T.Usha. This golden girl of the racetrack was in the UK as an official observer of the Commonwealth Games 2002 being held at Manchester. In the midst of her busy schedule, she had taken time off to meet with her compatriots.

During an informal session, Usha spontaneously responded to the questions asked of her by the visitors to the party. She passionately spoke of the workings of the Usha School of Athletics that she ran at Koylandy and her ambition for the school to produce an Olympic medal in 2004. Usha was determined to provide all the best facilities to her students to meet this challenge. She strongly believed that the lack of basic facilities was one of the main reasons why talented sports persons in India did not make it to the top. Usha outlined her long term plan to turn this school into a internationally acclaimed, autonomous University level institution and to set-up a state-of-the-art Research center which will be used to develop and update sports technology. The growing drug menace amongst the athletes was the other point that she touched on. Usha also dwelled for a moment on her near win at the Los Angeles Olympics in 1984. She had been the closest to an athletic Olympic medal. Usha continues to dream of having a hand in getting an Olympic medal for India and she perseveres tirelessly to achieve this goal. All the very best Usha!

PS—As a result of the generosity of many members, you will be pleased to know that KALA has so far collected 60,000 Rupees for Usha's School of Athletics.

Review of the year

This review of KALA's activities during the last twelve months is being published to coincide with KALA's 6th Annual Day celebrations, and gives us an opportunity to reflect on the development of the Association and its various activities in promoting its objectives.

As usual this review would not be complete without reminiscing about the last Annual Day Celebrations which was held against the background of very tragic chain of events starting with 9/11. Shri Nedumudi Venu who had kindly accepted to grace our Annual Day as our Chief Guest could not travel due to the uncertainties prevalent then. Fortunately, Shri K.J. Joy the famous music director, who was then in London could accept our invitation to be our Chief Guest on a short notice. Even this year the similar uncertainties are looming large, but we are encouraged by the news that Shri Nedumudi has agreed to undertake a trip to London to be our Chief Guest, and we are looking forward to receive him and applaud his contributions to Malayalam cinema, and spend some time in the company of the multifaceted artist who has enriched Kerala's artistic life over many years.

Like the previous years we had a good audience, who patiently accommodated our shortcomings, and enjoyed variety of programmes starting with a Chorus Songs by Kala Women Group. This was followed by Vocal music by Mrs. Manju Murali. ONV's grand daughter Amritha Jaya Krishnan sang a Malayalam song, followed by her mother Dr. Maya Devi Kurup's Odissi dance, which captivated the audience. Mrs. Anupama Rajiv's recital of *Onakkinavu*, was next item. *Onakkinavu* was specially written for KALA by Prof. Madhusoodhanan Nair, and we are grateful to him for this wonderful gesture. Mrs. Rajiv also sang for us Sabhalame Yatra. We had more entertaining items by Mrs. Rema Varghese, who sang a Hindi Song, and Rina Cruz, invited artist presented a much appreciated folk dance. KALA's men folk were not far behind to humour the audience with their Skit "Kasthoorba Vayanasala" completely a team effort led by Jai Prasad, Pradeep Kumar and Natarajan supported by Radhakrishnan,

Praveen, Vijay and Rahul. The highlight of the Annual Day was the Musical play "Aana" presented by Kala Youth members, directed by Dr. Sethumadhavan. It was not only entertaining but thought provoking and depicted the meaningless conflicts that we see around us in the name of different Faiths. A face to face with our chief guest K.J. Joy followed a nourishing Kerala style dinner; more music and dance, and the evening concluded with a disco DJ'ed by KALA Youth Coordinator Preethi Gopinath. We started adding the Disco into our programme basically for our Young members, but it was evident that not only younger ones, but most of those present were delighted to participate in it. The only problem appeared to be shortage of time, and as in the past we had exceeded our closing time!

KALA's objectives are close to our heart, especially when we celebrate our Annual Day. The programmes we enlist are not only to entertain, but to encourage the young members to participate in presenting the cultural items. It is a matter of satisfaction for all KALA members that there is a unity of purpose as more and more young members are coming forward to make KALA's annual day a resounding success.

Sahithya Malsaram: In December as scheduled the competition was held in Calicut, which was a remarkable opportunity for many aspiring writers to participate. Though many deserved to win the competition, the judges had to narrow their choices. The winners of this Malsaram were:

- Varkala Sreekumar
Kalluvathukkal P.O.
Kollam—691578
(won the first prize in short story for his entry "Chirakillatha Pakshi")
- P. P. Libeesh Kumar
Echikkoyal, Pilicode P.O.
Kasargode—671353
(won the second prize in short story for his entry "Pathivu Polay Rugmini")
- D. Suja,
Mullavilayil, Kilikolloor P.O., Kollam.
(won the first prize in poem for her entry "Gauthamanum Njanum")

We can read them on the pages of the Palm Leaf.

Sixth Annual General Meeting:

In March our AGM was a great occasion, especially the second half, as the first half was always spend in discussing and deciding the organisational issues. Our membership has gone upto 63. We have established a Library with a Librarian and Dr. Manoj Kumar has volunteered to be the first Librarian also we have selected an Events Committee to help with organising the events. There was no shortage of entertainment programme, and the only regret of members were that they did not have enough time to socialise.

Mini meeting: This year we had a chance to organise a mini meeting with well-known Academic and Author Dr. M.N. Karasseri, to hear about history of Kerala literature, and how there is a transformation among scholars and academics due to adverse factors. As this opportunity arose rather soon after our AGM, and due to short notice a detailed formal meeting could not be held. Surely, many members would have appreciated the opportunity to hear Dr. Karasseri if the timing would have been a bit more convenient.

Summer Outing Foot-Loose 2002:— This year we chose to visit the Wellington Country Park on the borders of Hampshire and Berkshire for a summer outing. The setting was ideal for a picnic – woodlands, deer park and a lake. The programme for the day started with a treasure hunt, one of the clues involved (for some participants) a feverish search for a 'drum' carried in 'three' 'van's in Kerala for a music competition. A variety of home-cooked food was enhanced by fresh and delicious barbequed items on the spot. To cap it all a mini a cricket match, perhaps a testing ground for KALA's annual cricket match a few weeks later! Our own programme was so interesting, none of us could spare a moment to see a dragon boat race taking place in the lake nearby. The weather was excellent a great blessing to make the summer outing a thoroughly enjoyable event for all those who could make it.

Garden Party: Everything started off well for

this year's Garden Party hosted by our President. There was a steady flow of friends coming from all destinations. Also there was so much expectation on the air, for knowing who the surprise guest would be, (as it was in the invitation, without any clue) which was not revealed to any one. surprise.. surprise.. it was our Sprint Queen Smt. P.T. Usha, as all gathered were to find out. There were several delicious items in the "Thattu kada", apart from the usual items – what a mammoth planning. Music and song echoed on the nearby woods and golf-course. PT Usha's impromptu 'face-to-face' interview was very interesting to all those who gathered there. A very rare occasion to hear her and gain an insight into Kerala's great athlete's experiences on the racing track; the sacrifices behind each success, and how narrowly she missed an Olympics medal! For some of our own sports-spirited, it was an occasion to test their muscles and pulling power, and un-ending competition, where one hates to be on a losing side!

KALA Cricket Match. It seems that cricket has taken firm roots in KALA's calendar. It was another exiting cricket match played out on a beautiful day in Epping Cricket Grounds in Essex. The weather sounds too good to be true for 1st of September! For the second consecutive year, the team of Young Members has beaten the team of Elders. The elders are finding it a bit more challenging than what they have bargained for. (A detailed report of the match by the Youth team captain Praveen is added at the end of the review)

Prof. Vishnu Narayanan Namboodiri: Very recently some Kala Members had a chance to hear Prof. Vishnu Narayanan Namboodiri during his recent visit to London on another mission. It is gracious of Prof. Namboodiri, whose patronage KALA has enjoyed abundantly in the past, to spare his precious time on such occasions for Kala, and we are most grateful.

Website: Though our Website is active, due to technical limitations we have not been able to do more on it. We had intended to put a lot of Malayalam content on the Site, but so far not successful, our efforts are still on.

Palm Leaf: As a torch bearer of our activities,

Review of the year

Palm Leaf is in the forefront of our activities, and we have been privileged to get some excellent patronage. The result of the hard work and devotion by the Palm Leaf Editorial Team, led by Editor Venu is there for you to see first hand!

KALA NEWS: Our inhouse newsletter KALA news continues to fulfil its mission under the able Editor Dr. Pat Nair.

KALA Cricket Match Full Report:

(by Praveen Gopinath, Junior team captain)

On Sunday, 1st September, the annual cricket match was held. On a beautiful summer's day, the two sides, juniors and seniors battled it out to win the KALA cricket cup. After the coin toss, which the juniors won, they elected to field. The seniors came out to bat for the allowed 33 overs, hoping to build a high score. However, after one quick wicket, the seniors had to be careful, otherwise the innings would have finished quickly. Though, the senior side put up a respectable total of 150, just before the overs were finished. Good batting came from Vinod scoring 47 in spite of good bowling from Kabir. Gopi, the captain, scored 49, Vinod and Gopi played an important partnership. After a long lunch break, which all the families contributed to, the teams came back out. After some overs, the fall of wickets was becoming rapidly fast until Kabir and Praveen made a worthy partnership. Kabir blazed the senior side with his array of shots that brought him to his fifty and then he retired. Then, again the fall of wickets was rapid. Eventually, Praveen hit the winning runs, and being the captain, won the KALA cricket trophy again for the junior side. Praveen made a respectable total of 47 not out. Man of the match was Kabir, who really stood out from the rest in both batting and bowling for the junior side. Although tiring, everyone enjoyed the day, including the spectators, and once again no-one got injured. Everyone enjoyed the match and now we are looking forward to the match next year which hopefully the seniors may win...

പ്രാർത്ഥന

മാവേലി മനസ്സ് വരവേൽപ്പ്

- ഗൗരി മേനോൻ#

നവ വത്സരം പുലർന്നു
വരവായി കേരളേശൻ
പ്രിയ മക്കളായ നമ്മെ
ഒരു നോക്ക് കാണുവാനായ്

കരതാരിൽ പൂഷ്പമേന്തി
മനതാരിൽ ഭക്തിയുമായ്
വരവേൽക്കയാണ് നമ്മൾ
കനിവേറും തമ്പുരാണേ

അതിപുതം ഈ മുഹൂർത്തം
അമലം അവർണ്ണനീയം
അമര പ്രഭൃതികളേ
അങ്ങകലേയ്ക്ക് മാറി നില്പിൻ

ഭുവനൈക സാർവ്വഭൗമൻ
ജഗദൈക വന്ദനീയൻ
സകലർക്കും ഇഷ്ടദേവൻ
ബലി ചക്രവർത്തിയല്ലോ

വിജയിക്ക സ്നേഹസിന്ധോ
വിജയിക്ക ത്യാഗമൂർത്തേ
പ്രണമിയ്ക്കയാണ് ഞങ്ങൾ
തവ ധന്യ പാദ പദ്മേ

മിനിക്കഥ

മടിയിൽ കനം

- സുൽത്താൻ

ആ

ൽത്തറയിൽ ബഹളം.

തീപ്പെരി പാറുന്ന

സംസാരം. പ

ഴഞ്ചൊലികളിൽ തെറ്റുണ്ടോ

ഇല്ലയോ എന്നായിരുന്നു തർക്കം. തന്റെ ഊഴം വന്നപ്പോൾ പരമേശ്വരൻ തീരെ സംശയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. 'തീർച്ചയായും തെറ്റുണ്ട് മടിയിൽ കനം ഉണ്ടെങ്കിലേ വഴിയിൽ ഭയമുള്ളൂ എന്നാണല്ലോ പഴഞ്ചൊല്ല്. കഴിഞ്ഞ മാസം അർദ്ധരാത്രിക്ക് ഊടുവഴിയിലൂടെ നടന്നപ്പോൾ പേടി തോന്നിയപ്പോൾ മുത്തച്ഛൻ തന്ന അരഞ്ഞാൻ അരയിൽ നിന്നു അഴിച്ചു പേടാക്കറ്റിലിട്ടു നടന്നു. എന്നിട്ടും എനിക്ക് പേടി തോന്നിയല്ലോ.

പാണന്റെ പാട്ട്

ഉള്ളൂർ എം. പരമേശ്വരൻ

ശ്രീരംഗനാഥനെ തന്നുടെ ഉള്ളിലെ
ശ്രീലകം തന്നിൽ വണങ്ങിടുന്നോൻ
പണ്ടൊരു പാണനാർ കാവേരി തീരത്തു
പാട്ടുകൾ പാടി നടന്നിരുന്നു.
നേരം പുലരുമ്പോൾ യാഴുമായ് പാണനാർ
ആറ്റിൽ കടവത്തു ചെന്നിരിക്കും
പള്ളികൊണ്ടീടും പെരുമാളെയോർത്തവ-
നുള്ളു കുളിർക്കുന്ന പാട്ടുപാടും
പൊന്നിയാറെന്നുള്ള പേർകേട്ട കാവേരി
പൊല്ക്കുതിരേറ്റു തിളങ്ങിടുമ്പോൾ
കടവിൽ നിന്നൊരു കുടം വെള്ളമെടുക്കുവാൻ
പടവു കടന്നിങ്ങു വന്നതാരു?
അറിയുമെല്ലാരും ലോകസാരംഗനെ
തിരുവരങ്ങയുടെ ഭക്തനല്ലോ
തേവർക്കു സേവനം ചെയ്യുവാനായിത്തൻ
ജീവിതം പോലുമുഴിഞ്ഞു വച്ചോൻ.
തേവരെ നീരാട്ടാൻ വെള്ളമെടുക്കുവാൻ
കോവിലിൽ നിന്നിങ്ങു വന്നതാനേ:
വഴിമുനിൽ സാരംഗൻ പാണനെക്കാണവേ
വഴിമാറുകെന്നു വിളിച്ചു കൂകി.
ശ്രീരംഗനാഥനെ ഉൾക്കണ്ണാൽ കണ്ടവൻ
സാരംഗൻ വന്നതറിഞ്ഞുമില്ല.
താഴെക്കിടക്കുന്ന കല്ലിനാൽ സാരംഗൻ
യാഴ്മീട്ടും പാണന്റെ നേർക്കെറിഞ്ഞു
ചോരയൊലിക്കുന്ന നെറ്റിയുമായവൻ
ലോകസാരംഗനെ നോക്കിനിന്നു.
പൊട്ടിയനെറ്റിയിൽ കൈചേർത്തു പാണനും
പെട്ടന്നു തന്നുടെ തെറ്റുണർന്നു.
പിഴപൊറുക്കേണമെന്നോതിയ പാണനാർ
പുഴക്കടവിൽ നിന്നും പോയ് മറഞ്ഞു
ശ്രീരംഗക്ഷേത്രത്തിൽ കൂടവുമായെത്തവേ
സാരംഗനെന്നോ പിഴച്ചുപോലെ.
തിരുവരങ്ങയുടെ തിരുനെറ്റിയിൽ നിന്നു
രൂധിരമൊഴുകുന്നതെന്തു കൊണ്ടോ?
തന്നുടെ കല്ലേറു ദേവന്റെ ചെന്നിയിൽ -
ച്ചെന്നു പതിച്ചാണെന്നു തോന്നി
ആ രാത്രി സാരംഗൻ തന്നുടെ സ്വപ്നത്തിൽ
ശ്രീരംഗനാഥന്റെ ആജ്ഞ കേട്ടു.

പാണന്റെ പാട്ട്

“നാളെപ്പുലരിയിൽ എന്നുടെ പാണനെ
തോളിൽച്ചുമന്നു നീ വന്നീടേണം
പാണന്റെ പാട്ടുകൾ കേൾക്കുവാനായി ഞാൻ
പാമ്പിന്റെ മെത്തയിൽ കാത്തിരിയ്ക്കും

മാനത്തിൽ നിന്നുമിരുളകുന്നു
മെല്ലെ മനസ്സും തെളിഞ്ഞുവന്നു
ജാതിമതാന്ധത പോയ്ത്തുലഞ്ഞു
ചേതസ്സും ശുദ്ധമായ്തീർന്നിരുന്നു.
ആരുമില്ലാത്തവനാണു് പാണൻ
ഊരു ചുറ്റുന്നവനാണു് പാണൻ
ഏറെത്തിരഞ്ഞു നടന്നവരെ
സാരംഗൻ പാണന്റെ മുന്നിലെത്തി.
തിരുവരങ്ങയുടെ ആജ്ഞപോലെ
ചുമലിലെടുത്തുടൻ കൊണ്ടുപോയി

പാലാഴിനാഥന്റെ ശ്രീകോവിലിന്മുന്നിൽ
പാണനെ കൊണ്ടങ്ങു നിർത്തിയപ്പോൾ
തിരുവരങ്ങയുടെ കോമളമേനിത-
ന്നിരുകൾ കുളിർക്കവേ കണ്ടു പാണൻ
ഉള്ളും മിഴിയും കുളിർത്തവാനേ
ഉള്ളു തുറന്നവൻ പാട്ടു പാടി

** “അമല, നാദിദേവൻ അടിയാർ -
ക്കെന്ന അടിമാക്കിയോൻ
വിമലൻ വിണ്ണവർകോൻ മണ-
മിയലും പൂങ്കാവിലെ വെങ്കടേശൻ
നിർമലൻ ദേവൻ നീതിമാൻ
നീശ്ചിതലരങ്ങിൻ നാഥനുടെ
ചെങ്കമലത്തുച്ചേവടി വന്നെൻ
കണ്ണിനുള്ളിൽ നിറയുന്നിതേ.”

* 8-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്നതായി കരുതപ്പെടുന്ന
വിഷ്ണുഭക്തനായ തിരുപ്പാണാഴ്വാറെക്കുറിച്ചുള്ള ഐതിഹ്യമാ
ണു് ഈ കവിതയ്ക്കായാറം.

** ശ്രീരംഗനാഥന്റെ സന്നിധാനത്തിലെത്തിയപ്പോൾ ഭഗവാനെ
വർണ്ണിച്ചുകൊണ്ട് തിരുപ്പാണാഴ്വാർ പാടിയ പത്തു പദ്യങ്ങളിൽ
(പാസുരങ്ങളിൽ) ആദ്യത്തേതാണു് ഇവിടെ വിവർത്തനം
ചെയ്തുചേർത്തിട്ടുള്ളതു്.

Foot Loose 2002

Vijai Krishnan (13)

"Today is the day," I thought to myself, "The day of the Natwest Tri-Series Finals between the mighty India, and England." I dragged myself out of bed, brushed my teeth, and then washed myself. Then I went downstairs to have breakfast.

Then I remembered it was also the day of the KALA annual outing, this year; The Wellington Country Park. The Park is situated on the Hampshire-Berkshire borders and is spread over 350 acres. It was named after the 1st Duke of Wellington (General Arthur Wellesly), who made his stately home at the park.

It was a bright, sunny morning. The birds were chirping and there was hardly a cloud in the sky. It was 8:45am and the match would be starting in just a few hours time. I had a brisk breakfast and then watched television for about an hour, while my mum and dad were making some poories and my mum prepared her exquisite potato curry.

At around 10:15, I was ready to go and I sat and watched the start of the cricket while waiting for the rest of my family to get ready. Everyone was ready to go by 11:00, and so we set off. The cricket news was that England had won the toss, decided to bat, and had got off to a fair start. We got in the car and set off, with the radio tuned to BBC Radio 4. The trip was fairly short, taking only half an hour, and soon we reached our destination and met up with everyone else.

It was decided that there would be a treasure hunt first, followed by a barbecue, and ending in games and fun activities. For the treasure hunt, everyone was split into three groups. The first was Praveen's group, the second, Maria's group, and the third, mine and Atchyut's group. We split up and began the treasure hunt. There were three courses to complete and the aim was to complete a crossword and use certain words that were highlighted to work out the whereabouts of the treasure. Praveen's team proved to be the best in the end and won the prize, despite being one clue short.

After the treasure hunt, everyone relaxed and enjoyed a delicious barbecue, and someone checked the cricket score. The day was going quite well until now. We had found out that England had survived the 50 overs and reached a huge total of 325 with the loss of only 5 wickets. What was worse was that India were on 132 for the loss of 4 wickets!

After the daunting news, a cricket match was played (adults challenging the kids as usual) to end the day. The kids were defeated (don't worry, we'll get our revenge at KALA Cricket), and at 5:00pm, it was time to leave. Everyone said their goodbyes and we left for home. When I got in the car, straight away, I turned the radio on. My heart leapt when I heard the score, 297-6!

"We're going to win!" I thought, "India are the best!!!"

There was a huge traffic jam on the M3 on the way back home, and we sat there listening to the cricket with the tension rising, and with India's victory creeping closer and closer. One wicket fell, but still, we kept getting closer. 6 runs to win! 4 runs to win! 2 runs to win!

"INDIA TAKE A RISKY SINGLE!" yelled the commentator, "ITS AN OVERTHROW!!! INDIA RUN ONE MORE AND INDIA HAVE WON THE NATWEST TRI-SERIES FINALS!!!"

"What an excellent day!" I thought.

Mums

Sethuparvathy Jaya-

Mums can be huggy
Mums can be soppy
And have a tummy that's very floppy

Mums can be cuddly
Mums can be cosy
Some can be dozy!

Mums can be naggy
Mums can be posh
Their favourite phrase is 'tosh'

Mums can be gentle
Mums can be kind
The best you'll find

Mums can be hard working
Mums can be caring
Or even daring

Mums can be competitive
Mums can be cool
They think music rules

My mum is all of these
But even so, she is the best ever,
Because Mums rule

MY baby brother Anand

- Vivek Raghavan (10)

My baby brother Anand
is filled with lots of joy
and all the family I know
he really won't annoy.

My baby brother Anand
Will bring to the family love
He really, really is
A present from above

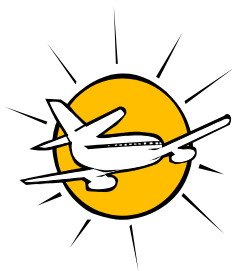
My baby brother Anand
Has really tiny toes
And on his face he has
A small, mini nose.

Now that's my brother Anand!

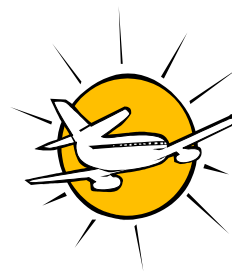
Now he's on the move
Grabbing everything he gets
Balls are his favourite things
Milk he really hates!

He's a really funny person
With a very cute face
He's the best boy I've seen
The best boy in the place!

Now that's my brother Anand

My Memories Of Kerala

- Rahul Krishnan, (16)

The 15th July,
 Was the day I said 'hi',
 To many close relations,
 Who prepared many celebrations.
 I was of course in my homeland,
 Covered with luxurious, yellow sand.
 Kerala was mine for 33 days,
 In which time I would absorb many hot rays.
 It was a time to treasure,
 As it gave me much pleasure.
 I got to see,
 Many cousins and other family,
 Who all played cricket along a sandy wicket.
 I also watched a movie called 'Meesa Madhavan',
 with a few cousins and my favourite Venu maman.
 The days flew by,
 And I felt like a fish fry.
 Kerala was boiling,
 But yet we continued playing.
 Going to various ambalams would occupy a week or so,
 Which meant we always had to be on the go.
 It was an experience I would never forget, mainly because temple
 life becomes more interesting after sunset.
 On the 17th August,
 It was a must
 For me to say 'bye',
 And try not to cry.
 My fun and games had come to an end,
 As I entered the plane by its tail-end...

ഞാൻ മലയാളം മറന്നിട്ടില്ല

- ശാന്ത കൃഷ്ണമൂർത്തി

എന്നപ്പോലെ നിങ്ങളിൽ പലർക്കും നാട്ടിൽ പോകുമ്പോൾ, നമ്മൾ മലയാളം മറന്നു എന്നു കരുതി നമ്മോട് പലരും ഇംഗ്ലീഷിൽ സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങുന്ന അനുഭവം ഉണ്ടായിക്കാണുമെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു. നമ്മെ കാണുമ്പോൾ തന്നെ When did you come? How are you?...എന്നു തുടങ്ങും. നാം മലയാളത്തിൽ മറുപടി പറയുമ്പോൾ “ആ... അപ്പോൾ മലയാളം മറന്നിട്ടില്ല അല്ലേ?” എന്ന് തിരിച്ചൊരു ചോദ്യവും.

എനിക്ക് ഇങ്ങനെ പലതരത്തിലുള്ള നിരവധി അനുഭവങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷിൽ സംഭാഷണത്തിന് മുതിരാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരോട്, അവർ എന്തെങ്കിലും പറയുന്നതിനു മുൻപേ തന്നെ, ഞാൻ മലയാളം മറന്നിട്ടില്ലെന്നുള്ള കാര്യം അവരെ ഓർമ്മിപ്പിക്കാറും ഉണ്ട്. ചിലർക്കത് വിശ്വസിക്കാൻ തന്നെ പ്രയാസമാണ്. ഇത്രയും കാലം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ കഴിഞ്ഞിട്ടും മലയാളം മറക്കാത്തത് അത്ഭുതം തന്നെ എന്ന് അവർ വിചാരിക്കുന്നു. ഞാൻ നേരെ മറിച്ചും.

എങ്ങനെയാണ് മലയാളം മറക്കുക? നാം ഒരനുസ്ഥലത്ത് പത്തിരുപത്തിയഞ്ചു വർഷങ്ങൾ കഴിച്ചു എന്നു വെച്ച് സ്വന്തം ഭാഷയെ മറക്കാനാവുമോ? പെറ്റമ്മയെ ആരെങ്കിലും മറക്കുമോ? ഞാൻ ഞാനല്ലാതാകുമോ? എന്റെ identity മാറുമോ? ഇല്ല. ഒരിക്കലും ഇല്ല. ഞാൻ എന്നും തിരുവനന്തപുരം ജഗദിയിൽ ശ്രീ. ഉള്ളൂർ മഹാദേവന്റെ മകൾ ശാന്ത തന്നെയാണ്.

പക്ഷേ ചിലർ കുറെക്കാലം വിദേശങ്ങളിൽ കഴിയുമ്പോഴേക്കും സ്വന്തം ഭാഷ മറക്കുന്നു, സ്വന്തം നില മറക്കുന്നു. അവർ നാട്ടിലെത്തുമ്പോഴും ഇംഗ്ലണ്ടിലോ, അമേരിക്കയിലോ ആണെന്നുള്ള മട്ടിൽ പെരുമാറുന്നു. അപ്പോൾ മാറാത്ത നമ്മെയും പൊതുജനം അക്കൂട്ടത്തിൽ പെടുത്തുന്നു. അതാണു കാര്യം.

നമ്മുടെ ഭാഷയും സംസ്കാരവും എല്ലാം മറക്കുന്നവരുടെ കാര്യം വളരെ കഷ്ടമാണ്. നാട്ടിലെത്തുമ്പോൾ ഇവർക്ക് മലയാളത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ഒന്നും മനസ്സിലാവില്ല. AC ഇല്ലാതെ കഴിയാൻ പറ്റില്ല. അതു കാരണം ചിലർ ഹോട്ടലുകളിൽ AC room എടുത്താണ് കഴിയുക. ചിലർക്ക് ദേഹം മുഴുവൻ rash വരിക, ചിലർ ബാസ്മതി അരി കൊണ്ടുള്ള ചോറു മാത്രമെ കഴിക്കൂ (അവർ നമ്മുടെ ചമ്പാവരി ചോറിന്റെ രുചി മറന്നു കാണും!), മറ്റു ചിലർ ഞാനവിടെ അങ്ങനെയാണ് ഇങ്ങനെയാണ് എന്ന് പൊങ്ങച്ചം പറയുക, പിന്നെ കൃത്രിമമായ ആക്സെന്റിൽ ഇംഗ്ലീഷിൽ സംസാരിക്കുക, ഇതു മനസ്സിലാക്കാതെ പലരും കണ്ണും മിഴിച്ചു നോക്കി നിൽക്കുക! എന്താ പറയുക! ഓരോരുത്തരുടെ ഇമ്മാതിരിയുള്ള കാട്ടിക്കൂട്ടൽ കാണുമ്പോൾ എനിക്ക് അവരോട് സഹതാപമേ തോന്നാറുള്ളൂ.

ഇവിടെ ഞാൻ എനിക്കുണ്ടായ ഒരനുഭവം എടുത്തു പറയട്ടെ. രണ്ടു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഞാൻ നാട്ടിലായിരുന്നപ്പോൾ ഒരു വിവാഹത്തിൽ പങ്കെടുക്കാനിടയായി. അവിടെ കുറെക്കാലം വിദേശത്തു കഴിഞ്ഞ എന്റെ ഒരു ബന്ധുവിനെ കാണാനിടയായി. ഈ ബന്ധു എന്നെ കണ്ടിട്ടും കണ്ടില്ല എന്നു നടിച്ചു, വേറെ ചിലരുടെ കൂടെയിരുന്ന് സ്വന്തം പൊങ്ങച്ചം പറയുകയായിരുന്നു. ഒടുക്കം ഊണു സമയത്ത് എനിക്ക് ആ ബന്ധുവിന്റെ എതിർഭാഗത്തായി ഇരിക്കേണ്ട ഗതികേണ്ടുണ്ടായി. ബന്ധുവാണെങ്കിൽ തന്റെ വിജ്ഞാന ഭണ്ഡാകാരം അടുത്തിരിയ്ക്കുന്നവരോട് അഴിച്ചു വിടുകയാണ്! ഇരു ഭാഗത്തും ഇരിക്കുന്ന സ്ത്രീകളോ... കോളേജു വിദ്യാഭ്യാസം പോലും പൂർത്തിയാക്കാത്ത രണ്ടു നാടൻ ഗൃഹനായികമാർ. എന്റെ അടുത്തിരുന്ന് ഊണു കഴിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു കുട്ടി ഈ സ്ത്രീയുടെ സംഭാഷണം കേട്ട് ഉരുട്ടിയ ഉരുള വായിലിടാൻ മറന്ന്, കണ്ണും മിഴിച്ചു ഇരുന്നു പോയി. അതു കണ്ട് ആ ബന്ധുവിന്റെ പ്രതികരണം ഇങ്ങനെയാണിരുന്നത്, “Oh! poor child unintentionally got involved with my conversation”! അപ്പോൾ എനിക്ക് ആ ബന്ധുവിന്റെ കരണക്കുറ്റിക്ക് ഒന്നു പൊട്ടിക്കാനാണ് തോന്നിയത്.

പിന്നെ വേറെ ചില കുട്ടരുണ്ട്, നാം നാട്ടിലെത്തുമ്പോൾ നമ്മെ ചായ കുടിക്കാനും, ഊണിനും ഒക്കെ ക്ഷണിക്കുന്നവർ. നാം അവരുടെ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ചു, അവരുടെ വീടുകളിൽ

ഞാൻ മലയാളം മനനിട്ടില്ല

പോയാലുള്ള അവസ്ഥ ഒന്നു വേറെ തന്നെയാണു്. ഒരു വീട്ടിൽ പ്രഭാത ഭക്ഷണത്തിനു പോയപ്പോൾ, cornflakes-ഉം, റൊട്ടി പൊരിച്ചതും, പുഴുങ്ങിയ മുട്ടയും ഒക്കെ ആയിട്ടാണു് ഞങ്ങളെ സൽക്കരിച്ചതു്. അപ്പോൾ, അതു കണ്ട് അന്നു് നാലു വയസ്സു മാത്രം പ്രായമുണ്ടായിരുന്ന എന്റെ മകൾ എനിക്കിതു വേണ്ട, അമ്മമ്മ ഉണ്ടാക്കുന്നതു പോലെയുള്ള ദോശ മതി എന്നു കരയാൻ തുടങ്ങി. അതുപോലെ വേറൊരു ബന്ധുവിന്റെ വീട്ടിൽ പോയപ്പോൾ മേശപ്പുറത്തു് സൂപ്പ്, സാലഡ്, റൊട്ടി, ജാം എന്നിവ നിരത്തി വച്ചിരുന്നു. കൂടെ ഗൃഹനാഥന്റെ ഒരു വിശദീകരണം, “...എനിക്കറിയാം, നിങ്ങൾ അവിടെ ഇതൊക്കെയാണു് കഴിക്കാറു്” എന്നു്, “അതുകൊണ്ട് ഞാൻ രാവിലെ കടയിൽ പോയി എല്ലാം വാങ്ങി റെഡിയാക്കിയിരുന്നു.” പിന്നെ വിദേശങ്ങളെക്കുറിച്ച് തനിക്കെല്ലാം അറിയാം എന്ന മട്ടിൽ വാതോരാതെ സംസാരവും. ഇതൊക്കെ കണ്ടിട്ടു് എനിക്കും എന്റെ മോളെപ്പോലെ “എനിക്കിതൊന്നും വേണ്ടായേ, വല്ല ദോശയോ, ഇഡ്ഡലിയോ, സാമ്പാറോ, ഒന്നും ഇല്ലെങ്കിൽ ഇത്തിരി കഞ്ഞിയും കപ്പ പുഴുങ്ങിയതും ആയാലും മതിയേ” എന്നുറക്കെ വിളിച്ചു കൂവണമെന്നു് തോന്നിപ്പോയി.

പിന്നീടു് ഞാൻ മനസ്സിൽ സമാധാനിച്ചു. ഇതൊന്നും ആ ഗൃഹനാഥന്റെ കുറ്റമല്ല. നാട്ടിൽ പോകുന്നവരുടെ പെരുമാറ്റവും, നമ്മുടെ നാടൻ വിഭവങ്ങളെക്കുറിച്ച് അവരുടെ തരം താഴ്ത്തിയുള്ള സംസാരവും, വിദേശത്തു ലഭിക്കുന്ന ആഹാരസാധനങ്ങളെ പുകഴ്ത്തി പറയുന്നതും മറ്റും കേട്ടു് ആ ഗൃഹനാഥനെപ്പോലെയുള്ളവർ നമ്മെയും അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെടുത്തിയതു് കൊണ്ടാണെന്നു്.

ഇതൊന്നുമല്ലാത്ത വേറൊരു കൂട്ടരുണ്ടു്. അനുദേശങ്ങളിൽ പോകാതെ തന്നെ അവിടെ ജനിച്ചു വളർന്ന മാതിരി പെരുമാറുന്നവർ. അവരെക്കുറിച്ചും ചിലതു ഇവിടെ പറഞ്ഞു കൊള്ളട്ടെ. ഇവർ വീട്ടിൽ ഇംഗ്ലീഷിൽ മാത്രമേ സംസാരിക്കൂ, കുട്ടികളെ convent സ്കൂളിൽ അയച്ചു പഠിപ്പിക്കും, കുട്ടികൾ ഇംഗ്ലീഷിൽ വർത്തമാനം പറയുന്നതു് അഭിമാനത്തോടെ കേട്ടു നിൽക്കും. ആ കുട്ടികളാണെങ്കിലോ, മാതൃഭാഷയോടു് ഒരവജ്ഞയോടെയാണു് വളർന്നു വരുന്നതു്. ഇംഗ്ലീഷിൽ സംസാരിക്കാൻ കഴിവുള്ളതിനാൽ ഈ കുട്ടികൾ, മറ്റുള്ള കുട്ടികളേക്കാൾ കേമന്മാരാണെന്നുള്ള വിചാരത്തോടെ, ‘അമ്പട ഞാനേ’ എന്ന ഭാവത്തോടെ വളർന്നു വരുന്നു. ഇവിടെയും എനിക്കുണ്ടായ ഒരനുഭവം ഞാൻ പറയട്ടെ.

നാട്ടിൽ ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിന്റെ അടുത്തു് താമസിച്ചിരുന്ന ഒരു പരിചയക്കാരിയുടെ വീട്ടിൽ ഒരിക്കൽ പോകാനിടയായി. ഞാനവിടത്തെ ഗൃഹനായികയുമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ അവരുടെ നാലു വയസ്സുള്ള മകൾ ഓടി വന്നു ഒരു മാഗസിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച് പറഞ്ഞു “മമ്മീ ആന”. ഉടനെ കുട്ടിയുടെ അമ്മ ആകാശം ഇടിഞ്ഞു വീണ മട്ടിൽ പറയുകയുണ്ടായി. “അയ്യയോ കുട്ടി പറയുന്നതു് കേട്ടില്ലേ, ആനാണു്.” “Say Elephant” എന്നു് കുട്ടിയെ തിരുത്തിയിട്ടു്, അവിടത്തെ വേലക്കാരി പെണ്ണിനെ വിളിച്ചിട്ടു്, അവളാണു് ഇമ്മാതിരിയുള്ള മലയാളം വാക്കുകൾ എല്ലാം കുട്ടിയെ പഠിപ്പിച്ചു ചീത്തയാക്കുന്നതെന്നും മേലാൽ ഇങ്ങനെ വല്ലതും ചെയ്താൽ ജോലിയിൽ നിന്നും പിരിച്ചു വിടുമെന്നു വരെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. ഇതു പോലെ ധാരാളം “Society Ladies” ആയ കൊച്ചമ്മമാരെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. അവരെ കാണുമ്പോൾ ശ്രീ. ഇ. എം. കോവൂരിന്റെ ഹണിപുരാണത്തിലെ ‘ഹണി’കളെയാണ് എനിയ്ക്കോർമ്മ വരുന്നതു്. സ്വന്തം ഭർത്താവിന്റെ ശമ്പളത്തുക, കുട്ടികളുടെ പൊങ്ങച്ചം, പുതിയ ഫാഷനിലുള്ള സാരികൾ, ആഭരണങ്ങൾ, പിന്നെ പരദുഷണം ഇതൊക്കെയാണു് ഇവരുടെ വിനോദം. നാട്ടിൽ കഴിവോൾത്തന്നെ ഇവരിങ്ങനെയൊണെങ്കിൽ വിദേശത്തു് ഇവർ കുറെ നാൾ കഴിഞ്ഞാലുള്ള അവസ്ഥ എന്തായിരിക്കും?

മറ്റു ചിലരുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ വിദേശത്തു പോയിട്ടും മാരാത്തവർ ഒന്നിനും കൊള്ളാത്ത വെറും “നെടുമങ്ങാടൻമാർ” (തിരുവനന്തപുരം ഭാഷയിൽ നെടുമങ്ങാടൻ എന്നു പറഞ്ഞാൽ പരിഷ്കാരഭ്രമം തീരെ ഇല്ലാത്ത വെറും നാടൻ എന്നാണെന്നർത്ഥം) “കണ്ടില്ലേ. വെറും നാടൻ. വിദേശത്തൊക്കെ പോയിട്ടെന്താ കാര്യം? വേഷത്തിലും പെരുമാറ്റത്തിലും കുറെയൊക്കെ ഒരു മാറ്റം വേണ്ടേ? ഇവരൊക്കെ എന്തിനാണാവോ ഇംഗ്ലണ്ടിലും അമേരിക്കയിലും ഒക്കെ പോയതു്?” ഇങ്ങനെയാണു് ഈ മാരാത്തവരെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു വ്യാഖ്യാനം. ഇതൊക്കെ കാണുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ഞാനോർമ്മിക്കുന്നതു് ദീർഘകാലം വിദേശത്തു് കഴിഞ്ഞിരുന്നയാളും, പല ഉന്നതസ്ഥാനങ്ങളും വഹിച്ചിരുന്നതുമായ, പ്രശസ്തനായ ഒരു വ്യക്തി പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ ആണു് - “എന്തൊക്കെ പറഞ്ഞാലും, നമ്മുടെ നാട്ടിൽ

Back to Basics

Visit by H.H. Swami Nithyananda Saraswathi, President of Sivananda Ashram, Palakkad. Some members had the opportunity to hear Swamiji talk about Vedas, Upanishads and relate them to our daily life. There was also a demonstration of Hatha Yoga by our member Dr. Raghu Raghavan, for the benefit of those who were uninitiated to Yoga. It was a good opportunity for some of the Youngsters to interact with Swamiji, which they found immensely interesting.

Festival of Kerala

A year has swiftly passed and the 'Festival of Kerala' was back with a bang. The celebration, which ran for two weeks from 27th September 2002, had its venue at the Bharatiya Vidya Bhavan in London. The phenomenal success of the celebration in previous years had encouraged the return of this festival with a view to bringing together people with a common interest in Kerala and raising the profile of Kerala as a popular tourist destination. The event was dominated by music, dance, works of art and sculpture, lectures and film shows on tourism in Kerala and the original cuisine of Kerala. An exhibition of Kerala Art and popular tourist spots at the Bhavan was a special feature, which coincided with the inauguration of the festival. This exciting event, which specifically aimed at enhancing the image of Kerala in Britain and boosting interest in the ancient Indian civilization, was organized by T. Haridas and his Kerala Group of Restaurants in association with the Bharatiya Vidya Bhavan.

Chess prodigy at nine!

As the children of this generation advance in all spheres at a rapid pace, here is yet another achievement, which adds credence to just that! Nine year old Gauri Shankar from Bangalore has become the first and only boy from a Commonwealth country to win three Chess Crowns from a single British Championships of a year. With a scoring of 6.5 points out of 7 rounds in the British Chess Championships Series 2002, young Gauri Shankar beat Henry Chang from China in this esteemed tourna-

ment. Lauded as the 'Wonder Boy from India', he is the only boy from a Commonwealth country to win the Under 10 British Chess Championships for a second consecutive year. With another year to go to compete within the same age group, there is every possibility of this chess genius pulling off a hat trick and doing India proud. Kudos to Gauri Shankar!

Letter to the Editor

Every year, with the coming of October, the editorial team serving the 'The Palm Leaf' go through a 'mini trauma' of collecting, compiling and presenting the valued offerings of the magazine's contributors. It was, therefore, extremely sobering to hear from Mr. Govindan Unni about the traumatic year he had just been through fighting cancer. The prayers and good wishes of his family and friends have seen him through the worst. We join them to wish him the very best and hope that he is soon fit and well and back at his writing.

Carnatic Vocal Arangetram

At eighteen years of age, Naveen Rajendran shows great promise as a vocalist of Carnatic music. His 'arangetram', which was held on the 21st of September 2002 at the Beck Theatre, Hayes, was attended by Shri Vishnu Narayan Namboodiri, emeritus Professor of English at University college, Trivandrum and several well-wishers from KALA. Naveen has done his guru, Mrs. Mathini Sriskandarajah, and his parents, Rajan and Indira, very proud.

New arrival in the Editor's household!

If the editor of 'The Palmleaf', Venu, and his wife Shanti have been busy trying to bring out the next edition of the magazine, then they are even busier now! They now have their hands full with the arrival of their baby son, Jaidevan, on 9th October 2002. Big sister, Pavna, was looking forward to having a sister to play with but must have changed her mind after having seen her adorable, new playmate!

ഇംഗ്ലണ്ടിൽ...

- നടരാജൻ

എമ്പതിരണ്ടിൽ എളിമയൊന്നില്ലാതെ
സമ്പത്തുണ്ടാക്കാൻ ഞാൻ യൂക്കേയിൽ വന്നു
കൊമ്പുകളെത്താത്ത ജംബോ വിമാനത്തിൽ
വമ്പനെപ്പോലെ ഞെളിഞ്ഞു വന്നു
ശങ്കയില്ലാതെന്റെ അന്തരത്തിൽ തോന്നി
കെങ്കേമരാജ്യം ഈസ്റ്റർഗലോകം
സങ്കല്പലോകത്തിലാടിക്കളിക്കവേ
ചെങ്കോലെടുത്തപോൽ തോന്നിയുള്ളിൽ
കാർപ്പറ്റം സോഫയും ടിവി വിഡിയോവും
കാറും കാർകഴുകുന്ന യന്ത്രങ്ങളും
കാശിനാണെങ്കിലോ പഞ്ചമൊട്ടുമില്ലാ
കാശില്ലേൽ പ്ലാസ്റ്റിക്കുകാർഡുകളും
സ്കൂളിൽ ചേർത്താനില്ലാ ഒട്ടും വിഷമവും
കോളേജിലാണേലും കോഴവേണ്ടാ
കാളിറ്റിയോടുള്ള ജീവിതം മാത്രമി-
ക്കാലിറ്റി എന്തിലുമെന്നു തോന്നും
ശുഭ്രനിറത്തിൽ പരിഭ്രമിച്ചു ഞാനും
ഗർഭശിശുപോലെ കണ്ണടച്ചു
അത്ഭുതം മാറി പരിഭ്രമം തീർന്നപ്പോൾ
അർബുദം കണ്ടപ്പോൾ മാറിനിന്നു
കെങ്കേമന്മാരിവർ ചെയ്യുന്നതത്രയും
സങ്കോചത്തോടെ ഞാൻ നോക്കിനിന്നു
സങ്കടം തോന്നി കുറച്ചുനാൾ ചെന്നപ്പോൾ
മൺകുടം പോലുടഞ്ഞെന്റെ സ്വപ്നം
ഓണവുമില്ലൊരു കാണവുമില്ലഹോ
നാണമാണെങ്കിലതാർക്കുമില്ലാ
നാണം മറയ്ക്കാത്ത കോണകവുമായി
ഈണത്തിൽ പാടുന്നോർ അഗ്രഗണ്യർ
ചത്തത്തിലോതാനും സന്താപം കാട്ടാനും
തത്തക്കു ചൊല്ലാനുമെന്തെളുപ്പം
സ്വന്തവും ബന്ധവും ബന്ധുക്കളുമില്ലാ
സ്വന്തം പിതാവോ വെറും വയസ്സൻ
സ്വത്തുകൂട്ടാൻ മാത്രം താല്പര്യമെല്ലാർക്കും
സ്വത്വത്തിലാഗ്രഹമൊന്നുപോലെ
തത്ത്വചിന്തക്കൊന്നും നേരവുമില്ലഹോ
സത്ത്വവും സത്യവും ചത്തപോലെ
എമ്പതോണം കണ്ട വൃദ്ധമാതാവിലും
ഒമ്പതു കാണാത്ത പെൺകുഞ്ഞിലും
സമ്പൂർത്തി കാണുന്ന കാമവിടന്മാരും
തമ്പുരാനേ ഇതോ ശുഭ്രസംസ്കാരം?
എങ്കിലോ പോയ്കൂടെ ആരു നിർത്തി തന്നെ
ശങ്ക കൂടാതാവും ചോദിച്ചേക്കാം
സങ്കീർണ്ണമാണെന്റെ സങ്കല്പകാര്യങ്ങൾ
സങ്കടം ആരോടു പങ്കുവെക്കും?

ആശംസ

മലയാളമണ്ണിന്റെ മണവും നിറവും മലയാളികൾ തന്നെ മറന്നു തുടങ്ങുന്ന ഈ കാലത്ത്, ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന “കല” പ്രസ്ഥാനവും അതിന്റെ മുഖപത്രമായ “പാംലീഫും” ആ മണവും നിറവും കാത്തു സൂക്ഷിക്കാൻ പാടുപെടുന്നു. ഇത് അത്ഭുതകരമാണ്; പ്രശംസനീയമാണ്. പ്രവാസികളായ കേരളീയർ മാതൃസംസ്കാരത്തിനു ചെയ്യുന്ന ഈ സേവനം വിലമതിക്കാനാവാത്തതാണ്. “കല”യിലെ സുഹൃത്തുക്കളുമായി വെടിവട്ടം കൂടുന്ന സമയം, സ്വന്തം തറവാട്ടിൽ എത്തിയ അനുഭവമാണ് എനിക്കു തോന്നാറുള്ളത്.

Palmleaf നമുക്ക് എഴുതാനുള്ള പന്ത്രണ്ടാലയാകുന്നു. എന്നാൽ പാശ്ചാത്യരാജ്യത്ത് അത് തീർത്ഥയാത്ര കഴിഞ്ഞ് കൊണ്ടുപോരുന്ന വിശുദ്ധമായ പ്രസാദമത്രേ. കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറുമുള്ള രണ്ട് പവിത്രസങ്കല്പങ്ങൾ ആ പേരിൽ ഇണങ്ങിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു. ഓരോ ലക്കം വായിക്കുമ്പോഴും ഞാൻ ഇത് ഓർക്കാറുണ്ട്, ഇതിന്റെ പ്രവർത്തകരെ മനസ്സിൽ അഭിനന്ദിക്കാറുണ്ട്.

വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരി
“ശ്രീവല്ലി”
തൈക്കാട്, തിരുവനന്തപുരം

